

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Är tiden snart slut?

- Nya lagar begränsar yttrandefriheten!
- Sodoms styggelse i Sverige!
- Människor står rädlösa!

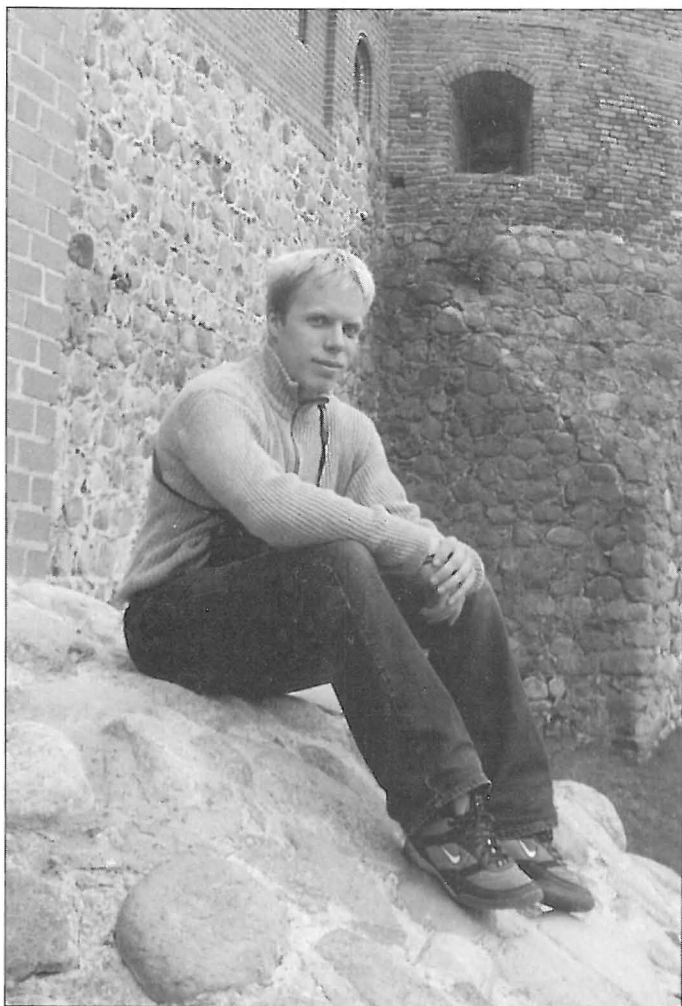
Idag är frälsningens dag!

Rumänien efter EU-inträdet:
Skakande rapport från ett
Rumänien i omvälvning (sid. 16-17)

Apropå skolkrisen:
Svensk skola vilse i sin uppgift
(sid. 20-21)

Ett mer

Radio Maranata Stockholm sänder varje morgon klockan åtta. Till ett halvtimmesprogram gjordes en kort intervju med Emanuel Johansson, som är en aktiv evangelist och missionär i Maranataförsamlingen. Vi förmedlar vad han berättat även till tidningen Midnattsropets läsare. STINA FRIDOLFFSSON ställde frågorna.

-Jag föddes i Göteborg 1979. Mina föräldrar, Tage och Gertrud Johansson har under hela mitt liv varit med i församlingen, och på så sätt växte jag upp i församlingen. Jag har gått Pilgrimsskolan, där då främst min mamma, men också flera andra hjälpts åt att undervisa. Jag har haft hemundervisning under hela min skolgång och efter skolan beslöt jag mig för att fortsätta arbeta och utbilda mig i församlingen.

Du har alltså fått hemundervisning, och efter skolan valt att fortsätta arbeta i församlingen. Blev du inte väldigt indoktrinerad då?

-Jo, det är väl möjligt att jag var indoktrinerad. Men det fanns andra krafter som också ville påverka. Bland kompisar och andra människor var det ju självklart att efter skolan skulle man börja gymnasium och fortsätta utbilda sig i samhälls skolor. Så det var en liten kamp för mig, en fråga

om hur jag skulle gå vidare. Men jag fattade ett beslut att fortsätta arbeta i församlingen. Jag ville tjäna Gud i församlingen och arbeta i församlingen. Där fanns tillräckligt med möjligheter att gå vidare och engagera sig.

Den första perioden arbetade jag i ett gatukök som församlingen drev. Jag tyckte det var jätteroligt att steka hamburgare, osv. Församlingen har flera verksamhetsgrenar, bland annat ett hotell, där jag engagerade mig ganska tidigt.

-Just dessa år när jag precis slutat skolan, började församlingen åter bygga upp ett tryckeri. Då fick jag vara med från början, och på det sättet har jag fått lära mig ett hantverk och kan nu ta fram trycksaker, exempelvis tidningen Midnattsropet och traktater och skrifter på olika språk.

Under en period gick en grupp av församlingens

ungdomar ut på fredagkvällar och evangeliserade.

-Ja, vi hade en väldig evangelisationsiver som man egentligen bör ha hela tiden, men det var särskilt en period vi gick ut och evangeliserade på gatorna. Dessa nattorgmöten gav en väldig respons. Människorna stannade och lyssnade. Jag kommer ihåg hur vi fick kontakt med människor som öppnade sig för oss och vi fick verkligen ingång hos dem. Ungdomarna i församlingen fortsatte alltså, mest fredagkvällar, vi åkte in till stan och sjöng och delade ut traktater. Det var faktiskt väldigt välsignat. Man upplevde att det var bra för en själv också. Det var så meningsfullt att satsa på det sättet.

Det är ju väldigt viktigt för alla, kanske särskilt när man är ung, att få uppleva att det är meningsfullt det man gör. Vad var det som gjorde att du fick en öns-

kan att åka till Ryssland sedan?

-Ganska tidigt blev jag intresserad. Jag hade hört rapporter från de äldre som varit i Ryssland. Jag minns särskilt en gång då **Folke Jacobsson** och **Hans Lindelöw** varit borta ett tag och kom hem och hade några möten där de berättade om Guds verk i Ryssland. Det grep mitt hjärta väldigt. Jag arbetade ju hela tiden i församlingen, och Folke gjorde det möjligt för mig och några till att åka med på en resa till Ryssland, hälsa på i några församlingar och vara en liten period där. Efter det började jag litet smått läsa ryska och engagera mig mera för just Östmissionen.

Det här var alltså inte bara en liten romantisk kick; du började målmedvetet läsa ryska för att få bättre möjligheter att missionera i öst. Inte är det väl så väldigt lätt att lära sig ryska?

-Nej, det är inte så lätt.

ingsfullt liv!

Första gången jag åkte till Ryssland var 1998. Då kunde jag ingen ryska. Bara bokstäverna. Men något år senare anmälde jag mig till en kurs i ryska och började traggla med ord och glosor. Det gick ganska bra. Jag kommer ihåg att i kursen jag anmälde mig till, var vi trettio personer vid starten men det var bara fyra stycken som var kvar när kursen slutade; och av dem var två, jag och **Roger Lindroos**, från Maranataförsamlingen. Så det krävdes att man var engagerad och verkligen ville lära sig, för att man skulle hålla ut.

Det där talar ju för att målmedvetenheten verkligen fanns hos er. Jag minns ibland när du suttit nattjour i hotellreceptionen. Om man löste av dig på morgonen, kunde man finna små pappskivor med en svensk glosa på ena sidan, och på baksidan ryska bokstäver

som väl var översättningen av ordet till ryska. Du satt alltså och pluggade på nätterna. Handlar det här om att du gjort din kallelse och utkorelse fast? Är det målmedvetenheten som hjälpt dig att hålla ut?

-Ja, det är klart. Om man har en inriktning och ett syfte med allt vad man gör, så ger ju detta inspiration och mera kraft så att man kan hålla ut. Det är viktigt.

Du har gjort några resor. Dels ensam och dels tillsammans med andra. Du får berätta något av det som betytt mest under dessa resor.

-Många händelser har utspelats. Jag kommer ihåg att första gången jag åkte iväg ensam hade jag just slutat den där kursen, och kunde fortfarande inte så mycket ryska. Jag åkte då först till Kaluga och besökte vår vänförsamling där, sedan åkte jag

till Kirgizistan. Kirgizistan är ett litet land som ligger söder om Kasakstan, söder om Ryssland, mot gränsen till Kina. Det finns väldigt höga berg där, som vetter mot norra Kina. Jag besökte några vänner där, och jag kommer ihåg en speciell händelse därifrån som hade stor betydelse för mig. Jag jobbade på en liten lantgård vid bergen någon vecka, och då kom jag att få vittna för en grabb i min egen ålder. Han var kirgis, och kunde undefär lika mycket ryska som jag. Jag fick tag i en bibel till honom. Talam, som han hette, hade aldrig någonsin fått höra evangelium, och just därför var det en så speciell händelse. Sedan fick han kontakt med andra vänner i en församling därnere. Jag vet ju inte hur det är med honom nu, men det var en värdefull händelse för mig åtminstone.

Du fick alltså vittna för ho-

nom och se till att han fick kontakt med en kristen församling som i sin tur fick hjälpa honom vidare på trons väg?

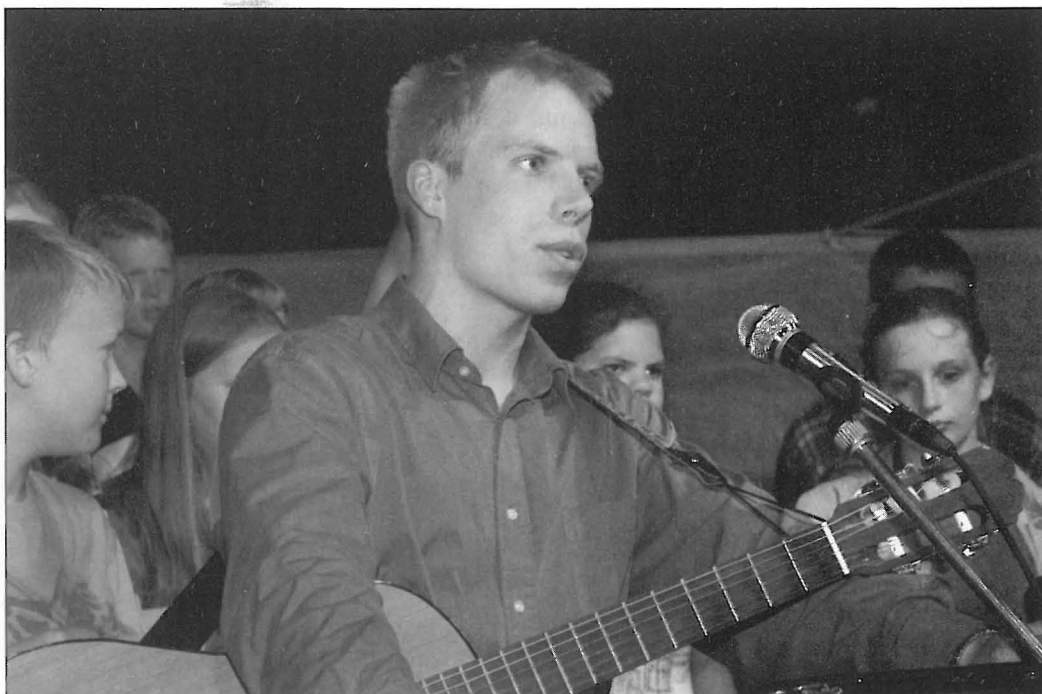
-Ja, precis. De hjälpte mig också att få fram ett Nya Testamente på hans språk så att han kunde läsa bibeln. Det är ju väldigt viktigt.

Du har varit på fler resor också. Tillsammans med vår ryske broder Igor Serov som bor och verkar här i församlingen har du fått fram hans vittnesbörd i tryck - på både ryska, litauiska och svenska! Och Igors bok, som ju handlar om hans väg från maffian och kriminalitet till Kristus, har ni spridit i fängelserna i Litauen. Du kan väl berätta något.

-Ja, något av det som har gjort starkast intryck på mig är de besök vi gjort på fängelserna i Litauen under senare år. Vi har haft med Igors bok, som är hans personliga vittnesbörd under titeln "*Frälsning genom eld*." Där i fängelserna har vi fått träffa fångar under ganska fria omständigheter. Vi har fått besöka dem i cellerna och samla dem i små lokaler där vi har fått ha möten. Att se mottagligheten och människors nöd och behov, och att man har ett svar - hoppets budskap - det ger verkligen inspiration att vilja förmedla evangeliet vidare. Jag har också fått se Guds välsignelse just i att trycka och få vara engagerad i församlingens arbete inom det området som ju också har att göra med missionen. Att få fram material, traktater och tidningar på olika språk. Det är en stor välsignelse.

Ja, du Emanuel som fått hemundervisning och istället för att studera vidare i någon yrkeskarriär valde att engagera dig i församlingens arbete - det verkar som om du inte ångrar det här?

Forts. sid. 19
3

Emanuel är ständigt aktiv i församlingens arbete. Här leder han ett väckelsemöte i tältet.

Lyft blicken

-Jesus kommer snart!

Berno Vidén

VÄRLDENS LEDANDE politiker presenterar drastiska åtgärds paket för att om möjligt bekämpa fattigdomen, men trots det ökar klyftorna mellan fattiga och rika dramatiskt. Lagar stiftas i hast för att tvinga fram en begränsning av industrins utsläpp, men ändå ser vi hur jordens medeltemperatur stiger som en konsekvens av västvärldens materialistiska livsstil. Glaciärerna smälter och havsnivån stiger. I Asiens lägre delar lever miljontals människor under ständiga hot om översvämningar. Exempelvis räknar man med att en fjärdedel av Bangladesh inom kort kommer att ligga under havets yta, något som kommer tvinga miljoner och åter miljoner av landets fattiga invånare in i ett liv som flyktingar.

Grundvattennivåerna i samma länder sjunker katastrofalt, även det beroende på västvärldens imperialistiska roffarmen-

talitet. Läskindustrins jättar Coca-Cola och Pepsi utarmar fattiga länder genom att kommersialisera det livsviktiga dricksvattnet. I Indiens delstat Kerala har grundvattennivån på bara några år sjunkit från 45 meter till katastrofala 150 meters djup sedan läskjättarna började pumpa upp vatten till sina produkter. Den desperat protesterande bybefolkningen tvingas att gå fem till sex kilometer för att hämta sitt dricksvatten alltmedan det används nio liter rent vatten till varje liter Coca-Cola. (Källa DN)

DÅ NYHETSMEDIERNA runt om i världens olika nationer gemensamt rapporterar om den kritiska situationen för planeten Jorden, förkunnas många gånger ord som Herren Jesus Kristus lämnade till sina lärjungar för att beskriva den yttersta tiden:

...och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rädlösa vid havets och vågornas dån... (Luk 21:25)

Jesus talade i klartext om de tecken och farhågor världens politiska ledare idag motvilligt tvingas erkänna och aktualisera. Informationen om jordens tillstånd är inte ny men idag kan ingen längre förneka att människans exploa-

tering av naturens resurser håller på att leda till katastrof av oöverskådligt mått. I desperata försök att om möjligt rädda situationen beräknas gigantiska belopp avsättas till förändringar av infrastruktur och energianvändning. Människans egen egoism är på väg att bli hennes grav.

Vidare sa Jesus:

... då nu människorna uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som skall övergå världen... (Luk 21:26)

Förskräckelse och ängslan är träffande ord för att beskriva dagens värld där mänskligheten lever under konstant hot. Vi nås av rapporter om självmordsbombare och terrordåd på platser som vanligtvis anses demokratiskt fredade. Hoten efter dådet den 11 september 2001 har blivit allt påtagligare vilket också framtingat en kontrollapparat ingen vill ha. Den personliga integriteten går förlorad i en värld där varje fotsteg och handling registreras på grund av rådande hotbild. Terroristgruppernas aktioner mot demokratiskt styrda nationer framtingar övervakningssystem som **George Orwell** i sin skildring "1984" inte ens kunde drömma om.

BIBELN ÄR MYCKET tydlig i sin

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2007

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

profetiska beskrivning av den yttersta tidens händelser. Speciellt då vi möter den dramatiska utvecklingen gällande Israel och Mellanöstern är det av stor vikt att den belyses utifrån Guds eget ord. Händelserna i Irak alltsedan USA's intåg har inneburit stark fokusering på området. I dagarna protesterar många amerikaner mot att ytterligare soldater ska skickas ditt. Antalet döda i Irak stiger för varje dag i ett land som till synes saknar regering. Dock är problemet Irak litet jämfört med det hot grannlandet Iran representerar.

För inte så länge sedan uttalade Irans president ett direkt hot mot Israel om att nationen borde utraderas från kartan. Hatet riktat mot Israel tycks sakna gräns. Rädslan, eller för att använda Jesu ord, förskräckelsen, över de långtgående kärnvapenprogram Iran utrustat sig med, diskuteras allvarligt inom västvärldens ledande nationer. Irans nukleära program arbetas fram med motivet att försvara och forma en global islamisk makt, och idag samtalar Israel och USA om att gemensamt attackera mål i Iran för att förhindra processen med framtagandet av kärnvapen. 2003 varnar Jerusalem Post för att Iran kan ha kärnvapen klara år 2005. Nu, i dagarna handlade en av CNN's huvudnyheter just om hur Irans kärnvapenprogram utgör ett av mänsklighetens största hot. Man debatterar övriga muslimska nationers framtida reaktioner på ett angrepp mot Iran.

Vi vet att Bibelns profetior talar om hur Israel ska attackeras av nationer som ska gå samman i försök att utrota dess folk. Dagens politiska händelser vittnar om tidens korthet.

Jesus fortsätter:

-Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning." (Luk 21:28)

Mitt i denna värld fylld av oro, orättfärdighet och ondska har Guds församling ett oerhört hoppets budskap att förmedla till varje människa; *Jesus kommer!* Det budskapet är tillförlitligt. Allt annat vacklar men Guds ord står fast och kommer att gå i slutlig fullbordan. Tecken och signaler angivna i Skriften är nödvändiga för att människor ska kunna orientera sig och genom det som sker kunna få förvisning om att tiden är kort. "När I sen detta ske, då kunnen I ock veta, att Guds rike är nära."

Dock äger församlingen en extraordinarie funktion som gör att den inte behöver söka efter tecken för att tyda tiden vi lever i. Församlingen är nämligen bärare av Guds helige Ande, vilken ska leda oss fram till hela sanningen. Guds Ande är given som en hjälp och vägledare i tiden. Den, och ingen annan, överbevisar människan om att hon är en syndare som behöver bli rättfärdiggjord genom Jesu blod för att inte gå evigt förlorad. Här har vi en springande punkt i församlingens uppdrag i tiden.

Om det är sant att varje människa som inte tar emot Jesus Kristus som sin personlige frälsare går evigt förlorad, står den kristna församlingen inför ett oerhört uppdrag. Varför ser vi då inte fler livräddande insatser? Var finns desperationen inför situationen, och hängivenheten i uppgiften att förkunna ett klart och distinkt evangelium? Är vårt liv och vår gärning inför omgivningen ett vittnesbörd om att Herren Jesus Kristus är en verklighet; att han är mänsklighetens enda hopp och att han kommer snart?

Den helige Ande uppenbarar även vad som kommer att ske och vad som ligger framför. Många människor anlitar likt Saul ockulta spåkvinnor och andra medier för att kunna se in i framtiden. Här erbjuds oss nu "Sanningens Ande" som en vägvisare. Jesus gav detta löfte till sina lärjungar:

-...och han, *den helige Ande*, skall förkunna för eder vad komma skall. (Joh 16:13)

Det finns ett rop inom Kristi församling, ett rop för brudgum och brud, som lyder: *Kom, Herre Jesus!* Det ropet är förmer än alla tecken vi möter i tiden. Inför församlingens stora hopp, att Jesus ska hämta henne hem till himmelen, behöver inte några speciella tecken uppfyllas. Redan bibelns apostlar på sin tid väntade Jesus åter, dag efter dag, år efter år, pga den kärlek som fanns mellan brudgum och brud, mellan Jesus och församlingen. Hans uppmaning till församlingen är att alltid vara vakande och redo, "...*ty i en stund då I icke väntat det, skall Människosonen komma.*" (Matt 24:44)

-Himmel och jord ska förgås, men mina ord skola aldrig förgås. (Luk 21:33)

Jesus varnar för att låta sig förtyngas, och för att fastna i den här tidens tänkesätt och handlingsmönster. *Omåttlighet*, materialism och lyx, *dryckenskap*, syn-

dig njutning och *timliga omsorger* är de ting han här namnger som avtrubbande moment, vilka i sin tur bidrar till att *den dagen kommer som en snara* över människans liv.

Det finns alltså en möjlighet att vara redo, att hålla sig vaken, ren och obesmitad från den här världen. Gud vill ge vad vi behöver för varje dag. Han vill fylla oss med sin helige Ande, som en hjälp att se igenom världens listiga grepp för att behålla jordens inbyggare i sitt våld.

Jesus varnar för detta livets goda, materialismen, den västerländska livsstilen och människans girighet. Idag ser vi dess konsekvenser som ett hot för hela jordens ekologiska balans. Vi träder upp mot miljöförstöring, vi kämpar mot växthuseffekt och global uppvärmning, mot detta som hotar vår planet, men samtidigt älskar vi välfärden. Materialism och välfärd har visat sig bli människans stora gissel med oöverkomliga konsekvenser som resultat.

Evangelium öppnar dock våra ögon så vi ser verkligheten ur ett perspektiv som är höjt över det timliga jagandet.

Mötet med evangelium innebär ett mycket konkret och omvälvande ingrepp i en människas liv. Varje individ som träffas av budskapet blir på ett eller annat sätt förändrad. Antingen kapitulerar man inför Guds ord eller också skakar man det av sig med följden att man blir än mer oemottaglig. Bibeln varnar allvarligt för att inte förhärda i sitt hjärta.

Förhårdelse kan se ut på många olika sätt. Det behöver inte nödvändigtvis handla om att förneka Gud och andliga realiteter, utan förhårdelsen drabbar även Guds eget folk. Det var till Hebréerna författaren skrev:

-I dag, om I fän höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan, såsom när de förbittrade mig på frestelsens dag i öknen, där edra fäder frestade mig och prövade mig, fastän de hade sett mina verk i fyrtio år. (Heb 3:7-9)

I VÅRT PLURALISTISKA samhälle, i en mångfald utan gräns, behöver evangelium mer än någonsin förkunnas med tydlighet; ett omvändelsens budskap, som är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Det fanns tider då Sverige under stor mottaglighet besöktes av en djupt gående folkväckelse då enkla män och kvinnor ute i bygderna och stugorna, ropade ut ett väckelsebudskap

Forts. sid. 13

Kärlek

Arne Imsen
Predikan från
1975

-Om jag talade både människors och änglars tungomål, men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande malm eller en klingande cymbal. Och om jag hade profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. Och om jag gäve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade kärlek, så vore detta mig till intet gagn.

-Kärleken är tålig och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhåver sig icke, den uppblåses icke. Den skickar sig icke ohöviskt, den söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en oförrätts skull. Den gläder sig icke över orättfärdigheten, men har sin glädje i sanningen. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.

-Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut, och kunskapen, den skall försvinna. Ty vår kunskap är ett styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; men när det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är ett styckverk.

-När jag var barn, talade jag såsom ett barn, mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev man, har jag lagt bort vad barnsligt var. Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.

-Så bliva de då bestående, tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är kärleken.

-Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfå de andliga gåvorna. (1 Kor 13)

-Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålmod. Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen tacksamma.

-Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan. Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom. (Kol. 3:12-17)

Här presenteras det som borde vara typiskt för kristnas umgängesformer och vanor. Vad man mer än något annat borde höra från alla kristna, det är tacksägelse.

Vi ska tacka Gud Fadern för Jesus Kristus. Där har vi vårt stående tacksägelseämne. När vi börjar tacka Gud Fadern för Jesus Kristus, då inträffar det märkliga att vi också börjar tacka Gud för syskonen. Vanligtvis börjar vi tacka för dem vi tycker mest om, men då visar Gud oss att vi också ska tacka Gud för dem vi inte tycker om. Vad ska vi tacka Gud för, då de har skadat oss eller irriterat oss eller varit problematiska emot oss? Då ska vi tacka Gud för att han förlåter dem genom Jesus Kristus. På samma sätt som han förlåter oss som tackar honom, ska vi tacka Gud för att han förlåter dem. När vi i tro börjar tacka Gud för Jesus och tacka Gud för syskonen, också dem som kanske varit oss till förfång, då upplever vi att vi i vårt hjärta får kärlek till dem. Det är detta som är det oförklarliga, det är undret. Då förstår vi att Gud älskar oss inte på grund av någon

ens lov

Del 2

av våra förtjänster, han älskar oss för Jesu skull. Det handlar om försoningens nåd och förlåtelsens makt genom Jesu Kristi försoning.

Första Korinterbrevets kapitel 13 var riktat till den församling som tjänade Herren Jesus Kristus i Korint, den församling som firade gudstjänst i Korint och som var Jesu Kristi kropp. Men den församlingens problem är också andra församlingars problem, och i den mån vi på något vis i det ena eller andra stycket är lika den församlingen, så gäller det brevet också oss. Samma korrigering budskap kommer till oss.

Det finns inga möjligheter att dressera fram kärlek. Man kan åstadkomma attityder som ger sken av kärlek, men är baserade på fruktan, men då är man inte längre fri, utan träl. Man kan uppträda på det sätt man tycker människor vill att man ska uppträda för att bli accepterad eller bejakad. Man kan sitta med sångboken och sjunga, låta bli att göra vissa saker och göra vissa andra saker för att därigenom bli erkänd som en församlingsmedlem eller slippa att bli utfrusen. Man har ett beteende, som är allmänt bejakat och många gånger är fullt begripligt, men kanske överdrivet har kristnats dithän att det har blivit sakralt. Det är lätt att förväxla de yttre attityderna och begå misstaget och tro att om man har de här yttre kriterierna, så är allting bra. Men det är visst inte säkert att det är bra. Det är inte det yttre mönstret som skapar livet. Det är relativt lätt för oss att se och iakttä varandra i den lilla gruppen. Det är lätt att notera fördelar och nackdelar. Det är också relativt lätt att taxera människor genom det man iakttar i deras yttre. Vi dömer ut och kvalificerar efter de här yttre mönstren och sorterar bort människor alldeles för lättvindigt. Men Gud har sina känne-

tecken. Han känner de sina. Halleluja, ära vare Gud och Lammet!

Det som gäller för 1 Kor 13, ska tillämpas, praktiseras och erfaras i församlingen i Korint, och det är detta Herren önskar se tillämpat i vår församling här, lokalt.

Vi ska inte försöka lyfta upp detta på ett universellt plan och söka det där borta. Herren vill finna det här, hos oss. Det finns vissa aktiviteter som aposteln måste bekämpa, eftersom de är framsprungna av ett felaktigt motiv och en väsensfrämmande ande.

Aposteln gör klart för församlingen i Korint, att de här kvaliteterna som han nämner i första delen av kapitlet, de finns på andra platser i världen, också utanför församlingen. Det finns idealister, det finns filantroper och det finns moraliskt oförvitliga människor praktiskt taget överallt. Vidare säger han: Det är en hög väg, men inte en väg som räcker för församlingen. Det måste en högre väg till. Världen har idealism och moral. Världen har idéer och ideologier. Människor vill satsa sitt liv för fosterlandet; ger sig vid fronten för sitt land, för sitt hem. Det är en god sak, det är en hög väg. Ut ur historien skulle vi kunna ta fram exempel på män och kvinnor som på många vis har varit föredömen. De har haft kärlek till fosterland, kärlek till hem, kärlek till familj. Kärlek till människor på det sättet att de ville offra sig för andra. Men, säger Paulus, det räcker inte. Det finns en högre väg. I världen satsar människor på idéer och gör insatser där de offrar sig själva. I församlingen finns en risk att vi tar världens metoder och låter

gåvorna fungera genom dessa världens metoder. Då lever vi på ett för lågt plan. Är det så att gåvorna fungerar så att vi uppmärksammar oss själva, eller genom de materiella ting vi äger skaffar oss förmånsställningar eller favörer i Guds församling, då har vi inte gjort något annat än överfört världens strukturer till församlingen. Detta måste brytas sönder. Hur ska det kunna ske? Endast genom en högre väg. Och det är kärlekens väg.

Så kommer aposteln in på det som jag tycker är det mest gripande i hela Nya Testamentet, just det som är det typiska exemplet på andens väldiga kraft över den egoistiska människan och hennes materialistiska ande och materiella krav. Då människan blir fylld med den helige Ande, ger hon allt vad hon äger till de fattiga. Icke av något slags medlidande, men såsom ett offer för att hon själv vill underkasta sig egendomslösheten för Jesu skull, för att utan status och symboler och falsk trygghet kunna följa honom fri och oberoende. Kristuskärleken är fantastisk.

Det är inte i de gärningar som vi karaktäriserar som hjältemodiga, väldiga och storslagna, som kärleken uppenbarar sig, utan det är i de små, anonyma handlingarna, då vi strängt taget inte uppmärksammas. I relationerna till våra närmaste syskon i församlingsge-

Det räcker inte med en hög väg - vi måste in på en högre väg. Kärlekens väg.

Låt oss öppna oss
för honom, så vi blir fyllda
av Jesu kärlek i församlingen! Du och
jag kan älska varandra för Jesu skull!

menskapen, i vårt sätt att tänka, i vårt sätt att tala, i vårt sätt att agera visar det sig hur Kristuskärleken har fått forma vårt liv. Här ligger det stora problemet. För det är jämförelsevis lätt att älska om kärleken och gärningarna applåderas.

Att ge allt man är och har för en sak, det kallas för hjältemod. Det kan tänkas att det blir föremål för de mångas applåder. Att ge sitt liv för fosterlandet är en glorifierad gärning. Den medaljeras. Du vet att de som gjort bragdfulla insatser vid fronterna får sina ordnar. De uppmärksammas och glorifieras; de blir hjältar. Det är en hög väg. Det finns en risk att det i församlingen blir så att vi får olika typer av kristna. Dem vi kallar speciellt offervilliga, och de som är mindre offervilliga. De som har, enligt vårt sätt att se, gjort de stora och överväldigande insatserna, och de som gjort de mindre. Eller kanske dem vi knappt räknar med. Vi tar då världens metoder och matchar fram dem vi tycker har gjort de stora insatserna och ger dem våra medaljer och ordnar. Men så är det inte i Guds rike. Då har vi gått in på världens område och använder världens metoder. I Guds rike är det helt annorlunda. Det räcker inte med en hög väg, vi måste in på den högre vägen - kärlekens väg. Det är att underkasta sig en behandling som andra människor finner förödmjukande och förnedrande. Underkasta sig den, och dock icke klaga eller slå tillbaka. Eller gripa till såna metoder som man kanske blivit föremål för, utan svara med den menlösa, oskuldsfulla och kärleksfulla ande som aldrig träder upp till självförsvar.

För att detta ska kunna ske, säger Skriften, måste kärleken vara utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande. Det måste ett kärleksmöte till med Jesus. En uppfyllelse av den helige Ande som bryter ner självisheten i alla dess former, också dess, som vi tycker, oskyldiga former, och vi blir fyllda med Jesus Kristus.

Om vi förstår bakgrunden här i förhållandena i Korint och hos oss, då fattar vi ju att här finns någonting av så stor betydelse, att ingenting annat kan ersätta det. Hur mycket tål vi?

Vi kan fortsätta och läsa detta kapitel, och se vilka egenskaper kärleken har. Aposteln gör klart för församlingen att det är just detta som helt och hållet skiljer församlingen från all annan verksamhet i tiden.

Det är just här som församlingens evighetsdimension slår igenom på ett alldeles speciellt sätt. För också många av de ting som församlingen håller på med, ska försvinna. Inte bara de materiella tingen vi rör oss med ska upphöra, utan också tungomålstalet ska försvinna, uttydningen ska försvinna. Och gåvorna ska försvinna, de är liksom byggnadsställningarna som står omkring huset under uppbyggnadstiden. Men när huset är uppbyggt, tar man bort byggnadsställningarna.

Snart ska byggnadsställningarna bort, huset är klart, ära vare Gud och Lammet! Men det är inte bara de materiella tingen som ska upphöra, som vi ska skiljas ifrån, utan det är också fråga om de andliga tingen här. Gåvor; tungomålstalande, uttydning, profetia och kunskap - allt detta ska försvinna. Vad är det då som består? Det är tron, hoppet och kärleken. Det är församlingens evighetsdimension. Den finns inte i något system eller sammanhang, den finns inte i världen. Där möter du den mänskliga kärleken. Sen är det stopp. Men i församlingen, i den lokala församlingen ska vi möta det gudomliga.

Där man icke söker sitt, där man icke hyser agg, där man icke har rum för avund, där man icke är upplåst.

Där har vi den lokala församlingens evighetsdimension. Det är något som ska bestå, och det är kärleken. Den förbliver.

Ett av de största hindren för att denna kärlek ska kunna bryta igenom, är skalet. Vi är okrossade. Det finns något därinne av äkthet, men det är instängt. Skalet hindrar det att komma fram. Den äkta, gudomliga kärleken är nedlagd därinne, men kommer aldrig fram.

Vi läser om kvinnan som kom till Jesus med alabasterkrukan. Den var fylld och helgjuten. Det fanns inget lock som kunde skruvas av, endast på ett sätt kunde innehållet komma ut: det var att alabasterkrukan bröts sönder. Hon offrade skalet för att innehållet skulle komma ut över Jesu fötter. Det var då väldoftens förnams i hela huset. Sedan har budskapet nått ut i hela frälsningshistorien.

Det som skall till, är att krukan krossas. Den ska krossas på rätt ställe; vid Jesu fötter. Där, inför honom är enda stället där en människa kan förlora skalet. Där kan hon bli av med sig själv, för att gå upp i honom. Därifrån kommer också väldoftens att stiga ut i hela huset. Hela församlingen kommer att förnimma det. Gud vill befria oss från skalet som gör att vi upprätthåller vår värdighet, vår prestige och allt detta som hör världen till och gör att vi är rädda om oss och vårt. Rädda för det ena och det andra, rädda för varandra, känsliga för kritik, känsliga för människors omdöme. Vi har lätt att gripa till olika medel och metoder för att freda oss och skydda oss. Om skalet är krossat och innehållet gjuts ut vid Jesu fötter, då stiger innehållet, den nardusdoftande salvan, ut i hela huset, och man förnimmer äktheten. Det är detta som ska ske i församlingen. Vi blir förkrossade inför honom, så att han kan bli ärad och förhärligad igenom oss. Visst har vi mycket att lära, men den helige Ande har åtagit sig att leda oss fram till hela sanningen. Låt oss öppna oss för honom, så vi blir fyllda av Jesu kärlek i församlingen. Du och jag kan älska varandra för Jesu skull! Amen. ■

STÖD
LITTERATURMISSIONEN

495 46 24-5
BMC-förlag

MR för
40
år sedan

Midnattsropet

Se
brudgummen
kommer!

MARANATA

Organ för andlig väckelse

Nr 8

15 april 1967

Årg. 8

Björne Erixon:

EKUMENIK – MEN HUR?

Så snart man närmar sig frågan om ekumenik är man inne på ett ganska känsligt område. Och detta på flera sätt. Jag har ej för avsikt att söka skildra ekumenikens olika sidor. Tvärtom vill jag söka ställa några frågor, som jag tror ej är helt oväsentliga.

Är den ekumeniska rörelsen, som man säger, vår tids väckelse? Den vinner ej obetydliga framgångar och drar med sig grupper som tidigare stått misstroget vid sidan om. Är inte det bevis nog för att ekumenik är tidens lösen och svaret på den religiösa situationen? Frågor, frågor ...

Allkristna möten, som hålles nu och då på en del platser i landet, har varit den yttre anledningen till uppkomsten av en rad frågor, förmodligen alldeles för orimliga för ekumenikens förespråkare, men som jag ändå tar mig friheten att föra vidare.

Vad gör man av de skilda ståndpunkter man ändå har? Stoppar baptisten undan sitt dop, medan pingstvännen, för den goda andans skull, inte nämner något om andedop, tungotal, etc?

Vill man, omedvetet kanske, söka uppnå ett slags minsta gemensamma nämnare? Eller menar man att alla de skiljepunkter, som en gång blev upphov till splittring, idag inte har samma värde som de en gång haft?

Handlade pionjärerna helt galet i sin

iver att stå för det man trodde på, även om det innebar förlust av frihet, bekvämlighet och social ställning?

Är samfunden och kyrkorna förmögna att redogöra för de läropunkter genom vilka man kommit varandra närmare? - Har frikyrkofolket *glömt* allt ont kyrkan åstadkommit? - Hur är det egentligen? Är det *ändå inte samma gamla kyrka*, som nu *visserligen* fått en demokratisk make-up; och som nu förlorar alltmer sina uråldriga privilegier? Inte kan väl en trevlig och mänskligt sympatisk präst sona eller överskyla dessa ohyggliga brott? En tjugig och tolerant präst är en sak - kyrkosystemen är *något helt annat. Dess system är avskyvärt.*

Eller låg motsättningarna förr *enbart* på det rent personliga planet? I så fall är det fullt naturligt att genom ökade kontakter människor emellan en utjämning och avspänning så småningom inträder. Men om det var fråga om även *ideologiska* motsättningar och skiljaktigheter, hur går det då? Har stats-folkkyrkan ändrat sig på några fundamentala punkter?

Vi måste komma ihåg att Kyrkornas Världsråd är en gemenskap av *kyrkor*.

Men hur blir det om sekulariseringen rycker undan grunden för barndopskyrkorna? Kan myten om den kristna familjen upprätthållas hur länge som helst, under vilka villkor som helst?

Varför drar all ekumenik åt höger?

Har frikyrkorna mindervärdeskomplex inför folk- och statskyrkornas rika teologiska-liturgiska och kulturella traditioner?

Jag behöver inte vara ovän med personer som har andra trosståndpunkter. Vi måste skilja mellan motsättningar på grund av antipatier etc. på det personliga planet *och* på grund av ideologiska skäl. Därför måste vi bli ideologiskt medvetna. Det gäller att försvara och befästa Jesu evangelium i alla lägen och på allt sätt. Och vara redo att korsfästas på den galge fariséerna alltid är färdiga att ordna åt dem som vill proklamera ett renodlat evangelium.

Finns inte motsättningar som många gånger synes vara svårartikulerbara?

Vilken inställning vi än intar till ekumenik måste väl all slentrian bort? Ty Gud har väl aldrig uppmuntrat till tankelättja, frånvaro av engagemang och kampanda? Anden vill i alla stycken och på alla områden göra oss alla helskräpta!

När väckelsen upphör börjar flirten med kyrkan! Ty en väsensskillnad har inträtt. Hur är det, snälla pingstvännar, hur kan Ni trivas med prästerna? En sak torde vara klar. Det är den låga andliga temperaturen som gör detta möjligt!

Fler frågor finns, men nog för denna gång. ■

...och bedrevo styggelse, man med man

Text: Berno Vidén

Regeringen sägs vara splittrad i frågor som rör familj och äktenskap. I dagarna diskuteras huruvida homosexuella par ska få lagstadgad rätt att ingå äktenskap. Enligt tidskriften Hemmets Vän 5/07 står Kristdemokraterna idag ensamma inom alliansen om att säga nej till lagförslaget. Då den borgerliga alliansen fick regeringsmakten tog den över ett antal utredningar, varav vissa, bland annat enmansutredningen om att Sverige bör ha en könsneutral äktenskapsbalk, fått arbeta vidare.

Frågan är om splittringsryktena talar sanning. Kd säger idag nej till könsneutral äktenskapsbalk på liknande sätt som man tidigare sagt nej till aborter. Idag är inställningen i abortfrågan mycket liberal inom partiet, och på regeringsnivå lovar företrädarna för det parti som tidigare genom politiskt inflytande skulle återinföra "kristna värderingar" i det svenska samhället, att ingen som vill utföra abort i Sverige ska behöva känna sig besviken. Det synes vara viktigare att uppträda politiskt korrekt gentemot alliansen än att genom ståndaktighet i viktiga samhällsfrågor förlora mandat och inflytande inom regeringen.

Som ställningarna ser ut idag inom riksdagen kommer det nya lagförslaget med all sannolikhet att röstas igenom inom kort. Först ska utredningen under våren lägga fram sitt slutbetänkande och om allt går planenligt kan vi räkna med att ha en homosexuell livstilsanpassad äktenskapslag innan år 2007 nått sitt slut.

Det är svårt tänka sig att Kd inte skulle anpassa sig till rådande klimat inom regeringen även i den här för Sverige så ödesdigra frågan.

Även på det här området möter vi hur

Bibelns utsagor om vår tid går i uppfyllelse. Jesus nämner Sodoms livsstil som ett tidstecken, vilken bland annat omfattar orättfärdighet, förtryck och en sex- och njutningskultur med homosexuellt förtecken. Gränser som Gud satt upp som skydd mot destruktivitet och moraliskt förfall har dribblats bort främst genom kyrkans flathet i dessa frågor.

Då den homosexuella rörelsen för snart 30 år sedan anordnade sina frigörelsedemonstrationer fanns det enbart ett fåtal förkunnare som agerade och aktivt varnade för den utveckling som var i antågande. I allmänhet ansågs frågan alltför obetydlig för pastorer och präster att överhuvudtaget befatta sig med. **Arne Imsen** var en av förkämparna som profetiskt ropade ut att om inte utvecklingen resolut och omgående stoppas upp kommer vi att inom några få år ha passerat en avgrundens fördämning som sedan kommer vara omöjlig hindra.

Antidiskrimineringslagen smögs igenom 1986 och gav en sådan energi åt avgrundsmakterna som inget politiskt parti eller någon mänsklig makt överhuvudtaget förmår hejda. Bibeln ger en mycket konkret och träffande beskrivning av vårt kultursamhälle av idag, ett samhälle där man i trots detroniserar Gud och sätter materiell välfärd i första rummet:

-Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (- - -)

-Fördenskull gav Gud dem till pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgänget mot ett onaturligt; sammalunda övergävo ock männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. (Rom 1:18, 26-27) ■

Varje levande kristen, som också är en verklig brudesjäl, bär inom sig en ständig och innerlig längtan efter Jesu återkomst, den dag då Han genom uppräckandet i triumf skall föra sin älskade brud till den himmelska bröllopsalen. När de sanna brudesjälarna ser hur "allting går mot sin upplösning" och hur tidens tecken gått i fullbord kan de nära nog förnimma en viskning i sitt inre att stunden är mycket nära och att det inom kort kommer att ske. Dessa människor har tagit inbjudan till bröllopet på djupaste allvar. Därför älskar de sin Brudgum av allt hjärta och vill leva nära Honom. Jesus är allt för dem.

Dessa brudesjälarna har helt vänt sig bort från världen, all synd och all ondska. De är fullständigt lösta från världens lockelser och tar helt avstånd från den livsstil som är rådande bland ofrälsta. Det har blivit för dem som Paulus skriver:

-Ty jag för min del har genom lagen dött bort ifrån lagen, för att jag skall leva för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv, som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig. (Gal. 2:19-20)

Paulus skriver också så här:

-Och de som höra Kristus Jesus till hava korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser. (Gal. 5:24)

Det som aposteln skriver i de anförda bibelcitaten är kännetecknande för sanna brudesjälarna.

Många kan säga att de älskar Jesus och längtar efter Hans ankomst, men om dessa å andra sidan uppvisar en livsstil som går stick i stäv med vad som är karaktäristiskt för en verklig brudesjäl blir man betänksam. Många menar sig vara redo för ankomsten, men vill ändå vara vänner med världen och gå hand i hand med den. Detta är ren villfarelse och mycket farlig sådan. Många tror, att de på grund av snällhet, fromhet och ett gott moraliskt liv är värdiga att följa med när uppräckandet äger rum. En sådan inställning är mycket farlig, och de som bär på en sådan löper en överhängande risk att bli kvarlämnade.

Man skall kunna se på en kristen människa om den är en verklig brudesjäl eller inte. Det går inte att komma förbi Jesu ord i Matt. 12:33:

-I måsten döma så: antingen är trädet gott, och då måste dess frukt vara god; eller är trädet dåligt, och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten känner man trädet.

Alltså är alla som älskar Jesus och vill leva nära Honom och långt bort från

Jesus längtar efter att hämta sin brud

Text: Sven Thomsson

världen, som också är honom lydiga och lever efter Guds ord riktiga brudesjälar. I Paulus andra brev till Timoteus, kap. 4 och vers 8 kan vi se ännu en sak som kännetecknar dem som är redo:

-Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren skall giva den åt mig på "den dagen", och inte åt mig allenast, utan åt *alla som hava älskat hans tillkommelse*.

Det är följaktligen naturligt för varje sann brudesjäl att älska Jesu tillkommelse och längta efter den.

Sanna brudesjälar upplever sorg i sitt inre, när de lägger märke till den sömnaktighet och världslighet som är rådande i de flesta kristna församlingar idag. De känner bedrövelse över att världens ande har trängt in i de religiösa sammanhangen. Även kristna ledare, predikanter och äldstebröder, som borde vara föredömen för församlingarna vill gärna gå arm i arm med världen. Pingstpastorer åker gärna utomlands för att se på fotbollsmatcher eller andra idrottsevenemang. Äldstebröder inom pingst åker Vasaloppet varje år och framstående pingstpastorer sätter sig bland bespottare i ishallar för att beskåda ishockeymatcher. De kallas "kristna ledare på glid" och "pingstpastorer Sverige på glid". Ja, dessa pastorer och ledare är verkligen "på glid", bort från Jesus och den heliga kallelse de en gång fått av Herren. Då är det inte konstigt att de förlorar smörjelsen och deras "förkunelse" består av torr teologi och välformulerade fraser. Det blir "stenar istället för bröd", nappflaska och barnvälling istället för den stadiga andliga kosten. Därmed uteblir tillväxten i medlemmarnas andliga liv.

Om någon brudesjäl kommer, som av Herren blivit manad att påpeka sådana missförhållanden blir vederbörande be-

traktad som gammalmodig, bakåtsträvare, reaktionär och stock-konservativ.

Det finns många bröder och systrar, gripna och brinnande, som har sett sig nödsakade att meddela utträde ur församlingar på grund av världslighet och avfällighet som råder. Många av dessa kämpar sin ensamma kamp, de lider och våndas på grund av modern avdugadyrkan och de styggelser som bedrivs. Se Hes. Kap. 8 och 9. Dessa brudesjälar har fått "tecknet på sig" enligt Hes. 9: 6. Detta tecken är ett bevis för att de är redo och kommer att ryckas upp undan den fruktansvärda vedermödan.

Kristi brudeskara lider oerhört till följd av avfälligheten bland de kristna. I början av 1900-talet, då väckelserörelser bildades, då elden brann och det var liv och rörelse i församlingarna, fick de troende möta mycket motstånd från världen. Vid dopförrättningar brukade man sjunga sången: "Har du mod att följa Jesus", där texten i en av verserna lyder så här: "Har du mod när världen hånar och till motstånd reser sig?" Nu behöver levande kristna inte uppleva nämnvärd förföljelse från världen. Sanna brudesjälar, och särskilt de som vågar gå emot strömningarna inom det religiösa etablissemanget får i vår tid möta det värsta motståndet från köttsliga och högmögiga "kristna".

Som redan är nämnt är det naturligt och bibliskt att längta efter Jesu återkomst. Men faktum, som kanske inte alla har tänkt på, är att Jesus, brudgummen, längtar efter den stund, då Han skall hämta bruden. Han älskar sin brud, manar gott för henne och är hennes försvarare inför Fadern. Han hör brudesjälarnas böner och ger bönesvar. I Höga Visan, kap 8 v. 13 säger Brudgummen till bruden:

-Du lustgårdens inbyggarska. Vännerna lyssna efter din röst; låt mig höra den.

Vår Brudgum vill lyssna till brudeskarans röst, hennes böner. Han ser också brudens lidande. Bruden säger i H.V. 2:1:

-Jag är ett ringa blomster i Saron, en lilja i dalen.

Brudgummen svarar i v. 2:

-Ja, som en lilja bland törnen, så är min älskade bland junglur.

Kristi brudeskara får här på jorden uppleva att den är omsnärjd av törnen, som sargar och sårar. Vi lägger också märke till brudgummens ord i H.V. 2:14.

-Du min duva i klippväggen gömsle, låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst; ty din röst är så ljuv.

Ja, vid uppryckandet kommer Brudgummen att se sin älskade brud och även höra hennes röst. Brudeskaran kommer att stråla mot Brudgummen och jubla av glädje vid Hans ankomst.

Att Jesus längtar efter att hämta sin församling framgår också tydligt i Joh. 14:3, där Jesus säger:

-Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mitt; ty jag vill, att där jag är, där skolen I ock vara.

Han säger också i Joh. 16:16:

-En liten tid och I sen mig icke mer; och åter en liten tid och I fån se mig

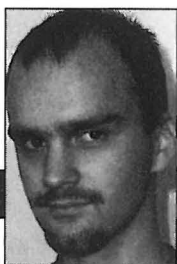
Och i v. 22:

-Så haven och I nu bedrövelse; men jag skall se eder åter och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder.

Detta gäller också för dem som är med i brudeskaran. All sorg och bedrövelse som bruden fått genomlida under jordevandringen kommer att vändas i outsäglig glädje. Därför kan vi som tillhör brudeskaran med glädje ropa: "Amen, kom Herre Jesus!" ■

Hur vill Gud bli tjänad?

Paulus Eliasson

Det finns många ting som anser vara outhärliga för en gudstjänst, vare sig vi tänker på möten, församlingsarbete eller annat. Men bibeln varnar oss gång på gång för att själva välja hur vi ska tjäna Gud.

När Aposteln Paulus skriver till sin andlige son och medarbetare Timoteus, så uttrycker han sin önskan att snart få möta honom. Men innan de träffas, är det ändå någonting som aposteln vill göra klart:

-Men om jag dröjer skall du veta hur man bör förhålla sig i Guds hus, som är den levande Gudens församling, sanningens pelare och grundval. (1 Tim 3:15)

Det Paulus gör klart här, är att Gud är levande, och att han har en församling. Om Gud är levande, så har han också en aktiv vilja. Det är alltså inte vi som definierar Gud, som i alla religioner, utan det gör han själv. Och om vi ska vara i hans församling, så finns det förhållningsregler. Vi skapar inte själva en församling, utan Gud har sagt: *"Jag skall bygga min församling."*

Då är det Gud som är upphovsman, herre och uppdragsgivare; och vi är hans sändebud.

Därför är det så viktigt, när vi talar om gudstjänst, att förstå hur Gud vill bli tjänad. Vi behöver inte vara ovissa om detta, för Hebreerbrevet säger:

-Sen till, att I icke visen ifrån eder honom som talar. Ty om dessa icke kunde undfly,

när de visade ifrån sig honom som här på jorden kungjorde Guds vilja, huru mycket mindre skola då vi kunna det, om vi vända oss ifrån honom som kungör sin vilja från himmelen? (Hebr 12:25)

Gud låter oss alltså veta vad som är hans vilja.

Många gånger tycker vi oss hamna i en resultatlös gudstjänst. Vi kämpar och sliter för att få det hela att gå runt, men himmelen tycks stängd. Gamla testamentets Israel stod på något vis i samma problematik. Det var inte det att man dyrkade andra gudar, eller inte hade viljan att tillbe Herren. Tvärt emot ville man förebrå Gud, som inte lyssnade till deras bön:

-Varför fastar vi, när du inte ser det, varför spåker vi oss, när du inte märker det? (Jes 58:3)

Det man då inte förstod, var att man själv valt sin gudstjänst. Man fastade på det sätt man själva hade lust till, och som såg väldigt fint ut. Må hängde med huvudet, klädde sig i säcktyg osv. Väldigt "ödmjukt". Gud sa:

-Ni fastar inte på sådant sätt nu att ni kan göra er röst hörd i höjden. (Jes 58:4)

Är det inte dit vi vill nå fram? Att vår röst blir hörd i höjden? Att Gud lyssnar till vår bön och bönesvar kommer? Då måste vi börja med bönen: "Herre – hur vill du att jag ska tjäna dig? Fasta inför dig?"

Ibland gör vi det svårare än det är. Kolosserförsamlingen, säger aposteln Paulus, spåkte sig själva, hängav sig åt dold visdom och ödmjukhet, iakttog högtider med största hängivenhet – och var generellt upptagna av sådant som var oväsentligt. Men man kallade det för en djupare visdom. Men Paulus säger:

-Detta uppfattas visserligen som "vishet",

med sin självvalda gudstjänst, sin "ödmjukhet" och sin späkning av kroppen, men det har inget värde utan är bara till för att tillfredsställa det köttliga sinnet. (Kol 2:23)

Men det är nog oftare så att det är lättare med en självvald gudstjänst, för de krav som Gud ställer, tilltalar inte vårt köttliga sinne på något vis. Ty Gud kallar oss till ett liv i utgivande.

-Nej, detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod. (Jes 58:6-7)

Jakob, Jesu halvbror, säger samma sak fast om möjligt ännu tydligare:

-En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor

en tjänares gestalt då han blev människa. (Fil 2:5-7)

Vilken är vår himmel, som vi behöver stiga ned ifrån? Har vi blivit så "helgade" att vi inte kan ta i smutsiga människor? Så visa, ödmjuka, och andliga kristendomsexperter att nöden inte angår oss – annat än möjligen på ett akademiskt plan?

Jag hoppas att detta kan krossa något av vår bild av en gudstjänst. Vi tror att vi håller den ren genom att anamma en mer eller mindre tydlig liturgi. Både i mötesliv och församlingsliv, blir allting så kliniskt rent ifrån orosmoment att så fort stök uppstår, ställs en arsenal av moralens väktare med tydliga pek-fingrar i vägen för de människor som i naivitet och okunnighet söker tillflykt i församlingen.

Vi har våra klara modeller, det är generationer av kyrkohistoria som ligger som ett tungt täcke över Guds folk. Vi vet

...och skaffar de fattiga
och husvilla härbärge...

i deras bedrövelse, och att hålla sig obe-fläckad av världen. (Jak 1:27)

En ren och obesmittad gudstjänst. Med andra ord så kan det komma kontamine-rande, förorenande ting in i gudstjänsten. Men om man rensar ut allt det, så står Guds tanke kvar. Och det som Gud öm-mar för, tänker på, är människor i nöd. De som sitter i orättfärdiga bojor, är hung-riga, nakna, ensamma, övergivna...

Församlingen är inte kallad att vara kulturetablissemangets efterföljare. Inte heller ska vi formas efter samhällets för-enings- och organisationsliv, eller sträva efter praktiga och pråliga utsmyckningar – vare sig på det ena eller andra planet. Vi är kallade till att stiga ner från vår himmel, till de människor som behöver oss. Filipperbrevet säger:

-Var så till sinnes som Kristus Jesus var. Fastän han var till i Guds gestalt, räknade han inte tillvaron som Gud såsom seger-byte utan utgav sig själv genom att anta

hur man ska tala, uppföra sig osv. Vi vill helst inte erkänna det, men sanningen är att vi blivit katolicerade. Men Gud kallar oss idag: Hjälp de fattiga. Klä dem, när dem – ge dem människovärdet tillbaka. Våga bli smutsig. Inte av världen – men av de människor som hamnat på samhäl-lets baksida.

Helt plötsligt blir kyrkorna överflö-diga. Ordnade mötesformer och 2%-kristendomen omöjlig. Då tvingas vi in i en enkel livsstil, där varje krona vårdas för att komma behövande till del. Där sätts solidariteten på prov. Och närheten till syskon blir en absolut nödvändighet. Ja, om vi börjar söka Guds vilja när det gäller denna sak, så hamnar missionen, evangelisationen – hela församlingslivet i rätt perspektiv. Och Apostlagärningarnas dagliga gemenskap blir inte en ouppnå-elig utopi, men en krass nödvändighet.

Det hela börjar med denna bön: Gud, hur vill du bli tjänad? ■

Lyft blicken...

Forts. fr. s. 5

om nödvändigheten att göra sig redo möta Gud.

Trots *frihetsideal* i demokratisk anda som skulle hjälpa och leda fram till lyckliga harmoniska medborgare möter vi idag rotlöshet och förtvivlan som aldrig förr med många psykiskt lidande människor som offer.

Liberalismen tillsammans med en karismatisk *andevåg* gjorde entré på sextioalet. Det fanns dock förkunnare som vägrade att anpassa sig till denna moderna kyrkopolitiska ekumenik vars främsta kännetecken var rotlös karismatik och organisatorisk enhet kyrkblocken emellan. Idag är dessa varnande protesterande röster mer säll-synta. Det skrivs kyrkohistoria även i nuvarande årtionde med ekumeniskt inriktade rörelser som lämnar sina traditionella tillhörighetsblock för att över samfundsgränserna ansluta sig till varandra. Församlingar, som vid den romerske katolske påvens besök i Sverige 1989 varnade sina medlem-mar för katolicismen, har idag ett djupt, och långt framskridet samarbete med den katolska rörelsen, vilket är mycket skrämmande, men samtidigt ett tecken i tiden. Den själiska män-niskan får sin mättnad i Jesusfestivaler, Golgatadramer, kulturellt berikade och katolicerade gudstjänster. Få andliga klimat är så farliga och avtrubbande som de sfärer och miljöer där man idag blandar ihop romersk katolicism med evangelium.

HELA SKAPELSEN suckar och vån-das, den ropar efter sin befrielse. Orätt-färdigheten lämnar inget område orört, utan allt blir anfrätt av denna syndens konsekvens.

Det finns dock kvar ett fridlyst om-råde som människan har som sin enda tillflykt, och det är Golgata. Där erbjuds hon förlåtelse och upprättelse; där möter hon Gud genom Jesus Kristus.

Frälst eller förlorad? Jorden går mot sin undergång, men Guds ord talar om en ny himmel och en ny jord där rättfärdighet bor. Den i Kristus pånyttfödda människan äger ett underbart hopp inför framtiden! Maranata! ■

Midnattsropets medarbetare Arne Björkman fick under hösten hembud. Följande artikel var en av de sista han skrev.

DE VÄCKANDE RÖSTERNA

Både i den bibliska historien och i väckelsetider har Guds-människor trätt upp och ropat ut omvändelsebudskap till folket. Det var alltid starka budskap, som talade om nödvändigheten av sinnesändring och frälsning från synden. Det ledde till att människor lämnade sina gamla världsliga liv och började leva helt för Herren. Men hur är det idag? Har de radikala väckelseropen tystnat?

Israelerna firade lövhyddohögtid i Jerusalem. Under högtiden gick man varje dag i procession för att hämta vatten ur Siloakällan. Man tågade runt brännofferaltaret med palmkvistar i händerna. Ceremonin påminde israelerna om att Gud under ökenvandringen hade gett folket vatten ur klippan. På den sista och största dagen i högtiden stod Jesus i templet och ropade till folket: *"Om någon törstar, kom då till mig och drick!"* (Johannes 7) Jesus anknöt till vattenösningsceremonin och förkunnade, att han är uppfyllelsen av högtidens profetiska innebörd. Kristus är det friska och levande vattnet.

I Jeremia 2:13 påpekade profeten, att folket hade övergivit Herren – källan med det friska vattnet – och istället gjort sig usla brunnar, som inte ens höll vatten. (Känns något igen i vår tid?) På Jesu tid levde Guds folk också i avfall. Och nu stod Guds Ord där i templet och ropade:

-Den som tror på mig, från hans inre skall strömmar av levande vatten flyta fram.

Det sade han om den helige Ande, som de som trodde på honom skulle få. Anden skulle uppenbara det friska levande Ordet för de Jesus-troende och föra dem fram till hela sanningen. I 1 Kor. 2:10 står det: *"Ty Anden utforskar allt, till och med djupen i Guds väsen."*

I Johannes 1:4 heter det:

-I honom (Guds Ord) var liv, och livet var människornas ljus.

Jesus Kristus, Guds Son, är alltså både Ordet och Livgivaren. Han är den

givande ord. Folket behövde lära känna Guds Ords sanningar och börja vandra på livets och frälsningens väg.

I Matteus 3 kan vi läsa om Johannes döparen. Många år tidigare hade Jesaja profeterat om honom:

-En röst ropar i öknen: 'Bered väg för Herren, bana en jämn väg i ödemarken för vår Gud.'

Johannes ropade ut Guds budskap till människorna. Han trädde upp i Judeens öken och uppmanade folket att vända

Det finns alltså olika sätt att ropa på. Idag har t.ex. de flesta tillgång till internet och kan förmedla omvändelsens budskap på det sättet. Vi kan också ropa genom att sprida traktater i bussar, tåg och brevlådor...

himmelska källan av liv, som kan befria och förvandla människor. Och det är den här livgivande källan människorna behöver få tag i – för att kunna leva ett sant, levande och människovärdigt liv. Det räcker inte med att ha en allmän gudstro, utföra lite religiösa traditioner och be rutinmässiga böner. Därför stod Jesus i templet och försökte väcka upp människorna med sitt kraftfulla ropande. Han visste att de skulle gå förlorade om de inte fick tag på Livgivaren själv, om de inte började tro på honom och hans liv-

om från sina onda vägar. De som gjorde sinnesändring, omvände sig och bekände sina synder, döpte han genom nedsänkning i floden Jordan. Då de avfälliga och religiösa elitmänniskorna – fariséer och sadducéer – ville låta döpa sig ropade han till dem:

-Ormyngel! Vem har ingett er tanken att fly undan den kommande Vreden. Bär då sådan frukt, som stämmer överens med omvändelsen!

Det är detta det kristna livet handlar om: att bära sådan frukt som hör till

frälsningen. Annars hamnar man i lag-löshet.

Både Johannes döparen och Jesus predikade omvändelse från synd, sinnesändring och bättring. De predikade Guds lag – och Guds nåd. Före dem hade även Herrens sanna profeter ropat ut till människorna, att de var tvungna att omvända sig från sina synder för att komma in i Guds rike. Samma budskap gäller än idag. Johannes döparen förklarade sanningen om Guds Ord:

-Han har en kastskovel i handen, och han skall noga rensa sin loge: sitt vete skall han samla in i ladan, men agnarna skall han bränna upp i en eld som aldrig kan släckas.

Det var ord och inga visor, det. Och samma budskap står fast än idag. Det är Herrens skarpa ord till ett utvalt och frälst folk, som avfallit från Guds Ord. Känns företeelsen igen även i vår tid? Botemedlet heter idag som då: omvändelse, rening och helgelse.

I slutet av 1600-talet och i början på 1700-talet blåste pietismens väckelsevindar i Sverige. Naturligtvis mötte väckelsebudskapet hårt motstånd bland folk, eftersom pietisterna predikade omvändelse från synd och att människorna behövde ett nära och personligt förhållande med Herren Jesus. Det räckte inte med att bara gå i kyrkan på söndagarna. Man skulle helt och fullt leva för Herren och lyda Guds bud, predikade väckelsens budbärare. Det tyckte inte alla om att höra. Men de som tog emot budskapet, lät sig frälsas från synden och världen.

Prästsonen **Sven Rosén** kallas "*Trosfrihetens martyr*", eftersom han vågade ta upp striden för religionsfriheten i Sverige. Han anlände till Stockholm 1735 för att ansluta sig till landets första fria församling, som bestod av tio personer. Genast började Sven Rosén att ropa ut det radikalpietistiska väckelsebudskapet. Hans omvändelserop nådde ut över hela Sverige – med hjälp av postverket. Sven Rosén skrev korta undervisningsbrev, så kallade traktater, som sedan kopierades av andra och sändes till utvalda personer i landet. Alla tyckte inte om väckelsebudskapen de fick, men omvändelseropen nådde ändå ut till socknarna och verkade pånyttfödelse och frälsning hos människor. Men Sven Rosén och de övriga i församlingen fick ta konsekvenserna av sitt ropande. De blev kristna martyrer.

Det finns alltså olika sätt att ropa på. Idag har t.ex. de flesta tillgång till internet

och kan förmedla omvändelsens budskap på det sättet. Vi kan också ropa genom att sprida traktater i bussar, tåg och brevlådor. Metoderna är många. Frågan är bara hur stor viljan är att sprida Guds Ord till människorna. Det viktigaste är inte vilka metoder vi använder, utan hur budskapet vi ger människorna ser ut. Vi ska naturligtvis inte ge dem ljumma, liberalkristna budskap. Människorna måste få höra, att de ska omvända sig från sina synder och börja tro på Jesus Kristus och Bibelns allvarstygda sanningar. De som bekänner sig som kristna, behöver få höra om den trånga porten och den smala vägen. Du och jag är kallade av Herren själv att gå ut med evangelium till människorna – och göra dem till lärjungar. (Matteus 28)

I Sven Roséns spår följde väckelsekämpar, som predikade både försakelse och nåd genom Jesu blod. I motsats till vår tids predikanter gick de kraftfullt till storms mot synden och ogudaktigheten och väckte upp människorna ur deras andliga sömn. Under 1840-talet kom sedan den så kallade roparrörelsen. Roparna var enkla och olärda män, kvinnor och barn, som Herren hade väckt upp. De hade uppenbarelsen, syner och starka domsbudskap. Med iver och kraft försökte de genom sitt ropande få människorna att lämna sina synder och sin världslighet och börja tro på evangelium. Roparna banade väg för den kommande väckelsen.

Idag tycks vi leva i den andliga ljumhetens tid. Inte ens kristna verkar bry sig om Jesus och apostlarnas undervisning. "*Jag är rik, mig fattas inget*" tycks vara vår tids kristna lösen. Inte många anser sig behöva mer av Jesus. Den amerikanske väckelsepredikanten **David Wilkerson** påstår, att vart han än vänder sig, så förkastar allt fler av Guds folk Jesu herradöme. "*Man vill vara som världen men också ha Gud*", säger han.

Profeten Samuel levde i det gamla förbundet. Även då var avfallet stort bland Guds folk. Men Samuel lyssnade till Herrens röst, väcktes upp i sin ande och gick ut och varnade folket för avfallet. Samuel var en ropare, som ville väcka folket ur dess djupa törnrosasömn. Även idag behövs ropare – väckelsekristna ropare – som på ett eller annat sätt varnar Sveriges folk för att vandra på onda, upproriska och syndfulla vägar. Och som varnar de kristna för att stolt och högmodigt leva i ett ljumt och världsligt Laodicea-tillstånd. ■

Ulf Ekman trivs i mässshake

För något år sedan började man på Livets Ord i Uppsala ivrigt sälja ikon-statyetter, föreställande jungfru Maria, tillverkade i ett kloster i Jerusalem. Tidningen Världen Idag rapporterade nyligen att Ulf Ekman predikat i Östanbäcks kloster trettondagen. Högmässan! I anslutning till notisen fanns ett stort foto av Ulf Ekman under altartjänsten iförd mässshake. Han uttryckte sin glädje över uppdraget han fick att predika i det protestantiska klostret, där en grupp munkar som följer benediktinerordens klosterregler, håller till. -Det kändes inte ovant att åter ta på den stola som präster använder i Svenska kyrkan, sa Ekman, enligt Världen Idag.

/SF

Kristdemokrat - vad är det?

Göran Hägglund försäkrar att kvinnor som bor i länder med en lagstiftning som värnar om de ofödda barnen, ska vara välkomna till Sverige för att få utföra abort. Dessutom betyder han att tiden för hur långt graviditeten får vara gången vid en abort inte ska förkortas, vilket många har väddat om. Generalsekreteraren för organisationen Ja till Livet uttryckte sin besvikelse över att Kd:s partiledare har en sådan hållning.

-Jag har svårt att tro att han har sina medlemmars och väljares stöd, sa han i Kyrkans Tidning. Och insändare i olika tidningar bekräftar denna förmodan.

/SF

Jesus är svaret för Rumänien!

Text: Jan Egil Hafsaahl

Den första januari gick Rumänien in i "Uniunea Europeană" (Europeiska unionen) tillsammans med Bulgarien, som det 27:e och 28:e medlemslandet.

Efter detta datum har EU-direktiven regnat ned över landet i så stort antal och med en sådan kraft att landet idag ser ut som en hängmyr.

Då andra EU-länder har använt år på anpassning, förväntar Rumäniens ledning att direktiven skall efterlevas på en månad eller två. Redan nu har ett antal småföretag varit tvungna att dra in årorna - och i en oöverskådlig framtid står en kö av små och mellanstora firmor i fara för total avveckling. Hundratusentals arbetsplatser kommer gå förlorade...

Redan i den förberedande

fasen kom Rumänien snett ut. Då grundlagen skulle ändras för att öppna för EU-medlemskap gick folket till val. Valdeltagandet var däremot alltför mediokert - och få timmar innan vallokalerna skulle stänga var den nödvändiga procentandelen en fjärran dröm.

Den Rumänska regeringen känner sitt folk - och gick i desperation ut på TV där de lovade att alla som kom för

att rösta ja till grundlagsändringen skulle få en skriftlig garanti som säkrade mottagaren om en gratis tandläarkonsultation eller en säck med ved. Folket gick man ur huse - och antalet röstande blev säkrat med god maginal. EU-observatörerna godkände valet...

Redan den första månaden har rumänska politiker gjort sig uppmärksammade i unionen. En ny intresseorganisation i unionens yttersta höger-falang har sett dagens ljus: rumäner, bulgarer, några tyskar, italienare samt ett par brittiska politiker har funnit varandra, anförda av den italienska politikern **Alessandra Mussolini**, barnbarn av en tidigare, icke okänd fascistledare.

Målet för organisationen är klart: ingen invandring, nej till turkiskt medlemskap - och en eliminering av redan existerande minoriteter; med andra ord ett "rent Europa".

Framtiden för våra zigenarvänner ser allt annat än ljus ut - och det redan enorma gapet mellan "bogat și sărac", rik och fattig, växer för varje dag som går. Vi märker det också i vår vardag:

I förra veckan var vår skola

T.v: Alexandra, en dövstum flicka på 10 år; får inte hjälp för sin skada - därför att hon är zigenare.

T.h: Ett par framför sitt hus i en av de byar som omnämns i artikeln.

i Sântoma ute på en resa till en annan skola i Curtici. Skolan har bara zigenarbarn. Bland skolans elever mötte vi 10 år gamla **Alexandra**; en vacker och vaken liten flicka, med ett stort handikapp: Alexandra är dövstum. Hon har lärt sig att läsa på läpparna, men orden som kommer ut från Alexandras mun är bara några oartikulerade ljud. En talpedagog i Arad hade en gång mött Alexandra och menat att han kunde hjälpa henne med att lära sig tala, men eftersom Alexandras föräldrar var insolventa - och skolan fattig - var drömmen om att en eller två gånger i veckan få resa till staden Arad för hjälp en omöjlighet.

Både föräldrar och lärare blev överlyckliga då vi lovade att bekosta den veckoliga transporten. Behandlingen var gratis, då den i sin helhet skulle bekostas av det nationella utbildningsdepartementet. Trodde vi. Ett möte i det regionala skolkontoret i Arad blev en besvikelse. Behandlingen var gratis - inom vissa ramar - ramar som Alexandra föll utanför: Alexandra är inte bara dövstum - hon är zigenare.

Då Alexandras lärare bekräftat att hon inte blev störd i undervisningen av den lilla flickans ljud, var lösningen enkel: "...så, vad är problemet...?"

Det fattiga Rumänien lider. I förra veckan besökte vi de små byarna Ciuntesti och Vălani. Jordvägarna ut till området var i det närmaste oframkomliga - och den sista biten inte ens existerande. Vi följde flodbädden uppåt. Vattennivån var inte avskräckande p.g.a. väldigt lite nederbörd - och vi lyckades till slut ta oss fram. Folk i Ciuntesti och Vălani är i stort sett av den äldre årgången, och jordhusen har säkert varit fina en gång, årtionden tillbaka, men

idag är de lättast att likna vid fallfärdiga skjul. Men vilken gästfrihet och värme!

Alla - utan undantag - ville ha Biblar. Täckan, ullpläddar och de varma kläderna vi delade ut blev mottagna med omfamningar av tårvåta kinder. Sedan kom de, den ena efter den andra, med sina gåvor: en liten påse ägg, en flaska mjölk, en bit hemlagad korv. "Domnezeu să vă binevuvânteze pe voi toți, slujitori ai cerului", "Gud välsigner er, ni himmelens sändebud."

Inte en hade gått hem, och inte en slutade att vinka innan bilen var utom synhåll...

På "hemmafronten" är mötena väl besökta: onsdagens bön och bibelstudium, fredagens barnmöte och söndagens väckelse- och förnyelsemöte.

"Nu suntem aici statornici" - "Vi har inte här en varaktig stad", sjunger de nyfrälsta. "O, țar-avem și ea e sus" - "Vi har ett hem, men det är där uppe" Ingen som hör församlingen i Sântoma sjunga kan vara i tvivel om uppriktigheten i vittnesbördet. Det är **Gheta, Larissa och Maria**, zigenare av födsel, tillsammans med rumänera **Tina, Tica och Anchidim**. "Här är inte rik och fattig, jude och hedning..."

Vilken nåd att få lägga ned sitt liv i en politiskt okorrekt, men himmelskt hel-korrekt gemenskap. "Här är vi alla ett i Kristus Jesus".

Vad framtiden bär i sitt sköte, vet vi inte. Rumäniens nya religionslag från december 2006 förbjuder religiös aktivitet från församlingar och organisationer där medlemsantalet är under 0,1% av befolkningen - 22.000 medlemmar. Vi arbetar så länge det heter "idag".

Vi tackar för förbön för arbetet. "Isus e răspunsul pentru lume azi" - "Jesus är svaret för världen idag". ■

Om Christian Vanneste

Christian Vanneste

- ett franskt rättsfall som hotas att dränkas i det allmänna informationsflödet

Text: Hans Lindelöw

Appellationsdomstolen i Douai avkunnade i slutet av januari en mycket alarmerande dom vilken kan komma att spela en avgörande roll för den vidare utvecklingen inom EU när det gäller rättsläget för dem som uttalar sig avvisande till homosexualiteten. Förändringen kring juridiken på det området i vårt land har blivit orsak till att föra en pingstpastor i Borgholm, **Åke Green**, och en bloggredaktör i Stenungssund, **Leif Liljeström**, inför rätta.

Även i Frankrike har lagar förändrats i samma riktning som i vårt land.

En riksdagsledamot och lärare i Frankrike, **Christian Vanneste**, uttalade sig för en lokal tidning i början av år 2005, några veckor efter den nya lagen mot homofobi i Frankrike. Han sade då bl.a:

-Homosexualiteten utgör ett hot mot mänskligheten. Jag har inte sagt att homosexualiteten är farlig, jag har sagt att den står lägre än heterosexualiteten. Om den utövar påtryckningar universellt, så kommer den att utgöra en fara för mänsklighetens överlevnad. För mig är de homosexuellas beteende ett sektaristiskt beteende.

För detta blev han anmäld. För detta dömdes han också den 26 januari 2006 till att betala 10.000 euro i böter av en domstol i Lille (tribunal correctionnel de Lille). Dessa böter skulle

fördelas som skadestånd till tre franska organisationer för homosexuella. Vanneste överklagade, och saken behandlades av en högre rätt, en appellationsdomstol i Douai, 12 december 2006.

Under tiden detta på något vis har eskalerat har det skett ett och annat. Vanneste har bl.a. blivit intervjuad i TV och har då spetsat till sina uttalanden. I våras sade han i en TV-sändning:

-De homosexuella kan liknas vid de röda khmererna.

Och efter att ha återopat sin katolska övertygelse och den familjesyn som han fann i den, sade han:

-De homosexuellas beteende är klart kaotiskt. Jag är helt främmande för den homosexuella rörelsen, som utgör en rörelse av intellektuella terrorister.

Vid ett annat tillfälle samtalade han med företrädare för de tre organisationerna för homosexuella i Frankrike till vilka han hade ådömts att betala skadestånd. En av dem utbrast:

-Hur kan han tro att om han skulle ge de homosexuella deras rättigheter så skulle hela världen bli homosexuell...!

Appellationsdomstolen i Douai dömde den 25 januari 2007 Christian Vanneste att betala 3000 euro i skadestånd för offentliga oförrätter som en följd av sina uttalanden mot det homosexuella samfundet, vilka publicerades genom två regionala tidningar i norra delen av landet. ■

Guds ord -en fast klippa!

Tage
Johansson

Jag vill i det här bibelstudiet beröra ordet "fast" och dess innebörd i biblisk mening.

Vad som är fast och hur man blir fast.

Ordet *fast* är ett vardagligt ord vi ofta använder, men som i den bibliska texten är ett ord av stor betydelse. Låt oss ta ett exempel från Daniel 11:32 och se vad som står där:

-Och dem som hava kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall; men de av folket som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut.

Fasthet är detsamma som ståndaktighet, och Jesus sa att det är den som är ståndaktig intill änden som skall bliva frälst, dvs slutfrälst.

Frälsningen består ju av tre erfarenheter. *Den pånyttfödande frälsningen* som är själva startpunkten till att begynna *en vandring* mot ett mål, som är *slutfrälsning*. Pånyttfödelsen består i att man blir delaktig av andligt liv, eller som det heter i Petrus första brev, att bli delaktig av gudomlig natur. Den andra delen av frälsningen består av en vandring. I 1 Petr 1:9 står det att vi är på väg att vinna...

Det talas ofta i Skriften om att bli övertunnare, att vara på en tävlings-

bana och att kämpa så att vi vinner segerkransen. (1 Kor 9:24-27)

I Hebr 12:1 handlar det om att lägga av allt som kan vara till hinder och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd.

Den tredje erfarenheten består i att efter fullbordat lopp uppleva slutfrälsningen. När Paulus skriver sitt andra brev till Timoteus, vet han att han står inför sin slutfrälsning. Han skulle gå för att mottaga rättfärdighetens segerkrans.

Vidare kan vi påstå att slutfrälsningen har sin förutsättning i en pågående frälsning och den pågående frälsningen har sin förutsättning i att först bli född på nytt.

Med bakgrund av att jag här har presenterat frälsningens tre dimensioner, är det viktigt att stanna inför ordet "fast", som har en avgörande betydelse för vår vandring till att nå fram till vårt eviga mål.

Fasthet kan ju också benämnas som ståndaktig, orubblig, beständig och klippfast.

Det som är fast

För det första måste vi ställa oss den frågan: Vad är det som är fast? Inget i tillvaron är fast, allt är föränderligt och förgängligt. Allt det vi kan registrera med våra ögon, skall förgås. Det enda som är fast är Guds Ord:

-Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås. (Matt 24:35)

Guds ord skall inte enbart bestå, det är också oföränderligt. Det var detta oföränderliga som man höll fast vid i den första församlingen. Man höll fast vid apostlarnas undervisning som bestod i "det som var från begynnelsen", d.v.s. det oföränderliga.

I 1 Joh 1:1 står det:

-Det som var från begynnelsen.... det förkunnar vi: om Livets ord talar vi.

Historien säger oss att så länge man höll fast vid apostlarnas undervisning, kunde Gud på ett fullödigt sätt stadfästa sitt ord med åtföljande tecken och under. Att den apostoliska väckelsen avtog och främmande ting började göra sig gällande, berodde på just detta att man sviktade i att hålla fast vid det som var från begynnelsen.

Då man sedan kom på distans till apostlarnas undervisning, led man skada i sitt förhållande till brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. Har man förlorat mark beträffande det apostoliska bönelivet, finns inte längre samma möjlighet att mottaga vad smörjelsen lär, så att undervisningen överensstämmer med smörjelsen.

Johannes skriver:

-Men vad eder angår, så förbliver i eder den smörjelse ni har undfått från honom, och det behövs icke, att någon undervisar eder; ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och är icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder. (1 Joh 2:27)

Hur man blir fast

Bibeln talar ofta på många ställen om att Guds ord är som en fast klippa, som ett berg. Jesus säger själv att den som gör efter ordet är likt en man som bygger sitt hus på hälleberget eller "klippbädden", som det heter i någon översättning. (Matt 7:24-27)

I den här liknelsen framhåller Jesus vikten av att, som det står i Luk 6:47-49, göra som en förståndig man som grävde så djupt att han kom ned till

Ett meningsfullt liv!

Fort. fr. s. 5

berget för att bygga sitt hus. För att vi skall bli så fasta som det krävs av oss, för att kunna stå emot tidens slagregn, vattenströmmar och vindar, måste vi möda oss om att lägga vårt livs grund på ordets klippa. Guds frälsning passar inte de lättjefulla och oförståndiga. Det är mödosamt att gräva, men resultatet är segerrikt.

Att bygga på sand är att bygga på det som en gång var Guds fasta ord, men som har genomgått en förändring från att vara ett fast material till lösan sand. Sand är ju pulveriserat berg.

I 2 Kor 11:2-4 får vi veta begyn-nelse och orsaker hur det som är fast kan förvandlas till lösan sand. Paulus fruktade för att man i Korint skulle visa fördragsamhet om någon kom och predikade en annan Jesus och ett annat evangelium, så skulle det verka upplösande. Ormens taktik i Edens lustgård var att underminera det Gud hade sagt. Eva stod ej fast vid Guds ord och sanningen, utan blev bedragen, och det är just detta som Paulus tar till exempel i ovan nämnda bibelcitat.

-Jag fruktar, att såsom ormen i sin illfundighet bedrog Eva, så skall till äventyrs också edra sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.

Till sist några citat från den heliga skrift, som handlar om ordet *fast*.

-Vinnläggen eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. 2 Petr 1:10

Paulus skriver till Titus om hur en församlingsföreståndare skall vara:

-Han måste hålla fast vid det tillförlitliga ord, som har fått sin utformning i läran. (Tit 1:9, Hedegårds övers.)

-Stån honom emot fasta i tron. (1 Petr 5:9)

-...förbliven i tron, väl grundade och fasta, utan att låta rubba eder. (Kol 1:23)

-...håll fast det du har, så att ingen tager din krona. (Upp 3:11)

-Den som är fast i sitt sinne, bevarar du i frid. (Jes 26:3) ■

-Nej, absolut inte. Det såg jag redan under tiden då vi började med nattorg-möten och var ute på stan och evangelise-rade. Jag träffade många ungdomar i min egen ålder och fick verkligen se vilken skillnad det var - jag tänker på vilken uppfattning man har om olika saker och fick inblick i hur andra har det. Då blev det ännu mer så att man inte ångrar sig, utan är tacksam för att ha fått nåden att gå den här vägen. Att välja församlingen.

Det blir alltså ett meningsfullt liv. Genom besök i länderna i Öst har ett nätverk av kontakter i både Ryssland och Litauen skapats. Hur ser du fram-tiden an?

-Jag tror att man måste söka Guds vilja och ledning. Han får visa steg för steg. Det har man fått lära sig, att man kan inte bestämma sig för en viss metod, att öpp-na en församling på en viss plats, starta en verksamhet - det går inte till riktigt så. Det måste vara Gud som leder. Det visar sig att bara man är beredd och villig att gå in det Gud förberett för en, så leder han på bästa sätt.

-De här åren jag varit enga-gerad i Östmissionen, har jag också varit hemma en hel del i vår församling i Stockholm. Också här har jag fått se att jag har en uppgift när det gäl-ler Östmissionen. Många här i Stockholm är rysktalande. En del har kommit till oss och bli-vit frälsta och döpta. Jag vet inte hur allt ska bli i framtiden, men jag är övertygad om att Gud har en plan, och vi måste rätta oss efter hans ledning.

Den församlingsgemenskap vi har och önskar förverkliga mycket mer enligt Nya Tes-tamentets mönsterbild, har dragit människor hit.

-Det stämmer. Då man möter troende människor på andra platser och berättar hur vi lever tillsammans och arbetar tillsam-mans i och för församlingen, har det blivit ett starkt vittnesbörd för många. En del kanske inte kan föreställa sig hur detta kan gå till, men andra har tagit till sitt hjärta den här förkunnelsen

om församlingen. Man märker att det finns en önskan hos flera troende att de vill ta steg vidare att förverkliga Guds tanke med församlingen; hur den var uppbyggd den första tiden, osv.

-Vi märker hos människor som besökt oss och varit hos oss en period, hur just dessa tankar gjort väldigt starka intryck. Där tror jag Gud gett vår församling en uppgift att gå före och ta steg så att andra också kan gå vidare för att förverkliga det bibliska församlingsidealet.

Nu får du rikta dig till lyssnarna (och läsarna) med en speciell appell!

-Gud har en speciell uppgift och kal-lelse till varje människa, därför vill jag uppmana dig att söka Guds ledning och satsa dina krafter och din tid för Gud. Han behöver dig, han har en speciell uppgift för dig. Det kanske finns andra saker du vill satsa på och ägnar din tid och kraft åt. Men lämna mycket av det åt sidan, och sök Gud istället. Då ska du få uppleva att han leder och vill använda dig i sin plan. Det är verkligen meningsfullt. Det finns ett mål och det finns en mening. Satsa ditt liv för Jesus. Lämna dig helt åt honom! Amen! ■

Igor Serov och Emanuel på Röda torget i Moskva.

Skolans värdegrund i kris!

Text: Karin Vidén

-Skolan har en viktig uppgift när det gäller att förmedla och hos eleverna förankra de grundläggande värden som vårt samhällsliv vilar på.

Människolivets okränkbarhet, individens frihet och integritet, alla människors lika värde, jämställdhet mellan kvinnor och män samt solidaritet med svaga och utsatta är de värden som skolan ska gestalta och förmedla.

I överensstämmelse med den etik som förvaltats av kristen tradition och västerländsk humansim sker detta genom individens fostran till rättskänsla, generositet, tolerans och ansvarstagande. (Lpo 94)

Dokumentationen över det offentliga skolväsendets grundläggande demokratiska värderingar är ordrik och uttrycksfull.

"Människolivets okränkbarhet, individens frihet....människors lika värde..."
Riktlinjer för den svenska grundskolans undervisning.

Hur skolans vardag i verkligheten ser ut och hur elever och lärare upplever sin arbetsplats behöver vi här inte detaljerat redogöra för. Massedia informerar oss om mobbning, trakasserier, våld, skadegörelse och avstängningar.

En hel generation lever dagligen i denna av konflikt laddade svenska grundskola. Man ropar efter ordning och reda, eleverna vill ha lugn och studiero. I hast ses nu regler och förordningar över, krismöten diskuterar orsaker och försöker finna lösningar, alltmedan nya lagar formuleras för att inom en snar framtid klubbas igenom som ett försök att stävja denna accelererande negativa utveckling.

Svensk skola har uppenbarligen gått vilse i sin egen uppgift. Den har fallit på eget grepp. Då man öppnade för individens frihet glömdes ansvaret bort. Tolerans utan gränser och rättigheter

utan skyldigheter blev grogrund för den individualism som idag ger var och en rätt bedöma vad som är rätt och fel, vitt och svart. Den vuxenvärld som skulle stå där med livserfarenhetens korrigering kunskaper, har själv irrat bort sig i karriär, självsökande och förverkligande. Många upplever stor osäkerhet inför det

toppen vinner stort på de mångas olycka och beroende. Samma stat fördömer aktivt föräldrars rätt att fostra efter egen vuxen bedömning. Agalagen är ingenting annat än ett försök att avleda uppmärksamheten från, och kamouflera den djupt infekterade varböld vars flöde ingen kan hejda.

föräldraansvar som effektivt genom lagstiftning berövats dem, ett föräldraskap som för många lagts in som en i detalj väl planerad livspassus, bland all annan livsplanering av ekonomisk, tids- och resurskrävande karaktär.

Föräldrar är genom angiverisystem och agalag handlingsförlamade och stympade i sin fostrargärning, och den mer och mer uppdämda frustrationen över att inte våga korrigera sina barn leder alltför ofta till misshandel av både barn och kvinnor då fredagsmyset i familjesoffan frampå småtimmarna övergår till suparfest. Staten kammar hem miljoner på helgruset som leder till många barns förtvivlade telefonsamtal till BRIS, och några få i

80 % av alla tonårsgraviditeter slutar enligt Socialstyrelsen med abort...

Människolivet kränks dagligen genom aborterande av ofödda barn. 80 % av alla tonårsgraviditeter slutar enligt Socialstyrelsen med abort. Skolan informerar frimodigt och detaljerat sina elever om var man vänder sig, och hur man bär sig åt om man blir oönskat gravid. Värdegrunden om människolivets okränkbarhet blir naturligtvis mycket förvirrande,

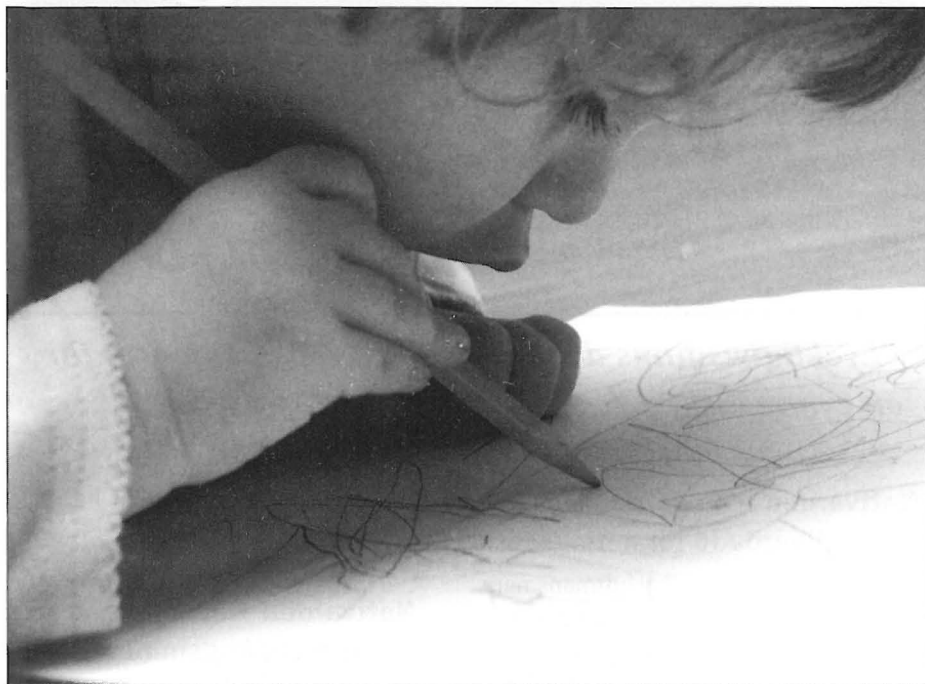
förljugen och svårhanterlig för en ung människa i kris, och resulterar i det egna jagets okränkbarhet. Den ofödda aborterade människans okränkbarhet hamnar i praktiken utanför värdegrunden och ger genom detta tydliga signaler att den försvarslöse är och förblir just försvarslös.

Med oro ser vi en historie- och framtidslös generation famla efter fäste i tillvaron. Identitetssökande i form av

som med sina käftar hugger efter arma människor, för att förgöra livet.

Ännu är det dag, ännu är det frälsningsdag, och evangelium är fortfarande Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

Uppdraget är överlämnat till de troende, utrustningen ligger vid våra fötter klar att ta på och kraften har Han lovat bistå med från höjden.

homosexualitet glorifieras och äras, av en lust- och experimentsfylld kulturelit. Unga människor utsätts för både emotionellt och psykiskt övergrepp genom den kränkning av integritet och skändning av det egna könet som svensk skola gett vidöppna dörrar för genom den homosexuella rörelsens arbete och verksamhet.

I den här situationen bär Guds folk ett stort ansvar. Svensk kristenhet har svikit sitt uppdrag att vara en väckande röst mot synd och avfall, alltmedan kraven inför subventionstrycket har lett fram till att sida efter sida har ryckts loss ur Guds ord och ersatts med inomvärldslig humanism och tolerans. Ännu en gång är det barnen och ungdomen som får ta den största smällen. En hel generation växer upp utan kunskap om Gud, utan kunskap om synd, nåd, förlåtelse och frälsning.

Syndare anses vara en diskriminerande benämning på en människa, och ändå är det just det som är det absolut avgörande för en människa att få kunskap och insikt om. -Jag är en syndare och behöver Guds nåd!

Då man släppt loss vilddjuret är det för sent att tämja det! Däremot kan en och en räddas undan denna förödande kraft

Svensk skola har uppenbarligen gått vilse i sin egen uppgift. Den har fallit på eget grepp...

De värden som ligger till grund för svenska skolelevers fostran och bildning har visat sig ouppnåeliga. Det inte skolans välformulerade värdegrund i alla sina tappra försök lyckats med, kan Guds ord och ett möte med Frälsaren utföra. Då sker förändringen inifrån med en ny gudssyn och en ny människosyn som resultat, och ett nytt sätt att tänka.

Guds ord har en annan läroplan, byggt på en annan värdegrund:

-Vad sant är, vad värdigt är, vad rätt är, vad rent är, vad som är älskligt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter och allt som förtjänar att prisas – tänken på allt sådant. Detta som I haven lärt och inhämtat och haven hört av mig, och sett hos mig, det skolen I göra; och så skall fridens Gud vara med eder. Fil. 4:8-9 ■

...ur brev-skörden

Det här brevet kom till oss på MR från en äldre judisk broder, som bott i Sverige, men för många år sedan flyttade till Israel.

Kära vänner!

Sedan terrororganisationen "Hizbolah" utlöst ett 33 dagars krig råkade också Haifa i farozonen. I Ebenezerhemmet har vi – med korta andningspauser tätt intill vår byggnad – tillbringat den mesta tiden i luftskyddsrummet, påfrestande särskilt för äldre människor. Ingen av våra utländska volontärer reste hem. Medan runt omkring oss raketer slog ned – det blev döda och sårade, förstörda hus och affärer – höll Herren på ett underbart sätt sin skyddande hand över oss. Därför önskar jag också av hela hjärtat tacka er alla som bett för oss. [- -] Med välsignelseönskningar från Israel.

Heinz Pollack

PS Tack för tidningen! Så bra att det gamla namnet kom tillbaka!

Från Rockford i USA kom denna hälsning från en äldre syster som i sin ungdom lämnade Sverige för att bosätta sig i USA:

Hoppas allt är väl med alla i församlingen. Gud välsigne er alla. Vill sända ett bidrag till er skola och fängelsemissionen i Santo Domingo. Kanske det kan bli lite extra till barnen och församlingen i fängelset till julen. Ni vet bäst vad som kan glädja dem.

Tack för Midnattsropet. Tycker det är underbart höra att Guds verk går framåt i olika delar av världen. Världen blir mer och mer uppfylld av våld, det mörknar omkring oss, men ljuset från Herren lyser klarare för oss som tror, men som världen inte ser.

The Lord bless you

Irma M Nelson

Går sakramentalismen mot en ny glansperiod i Sverige?

Del 1

Stig Andreasson

I vissa kretsar talar man idag om *"den mystiska religionens renässans i Sverige."* Denna trend tycks gå hand i hand med en sakramentalismens renässans. Detta är inte alls underligt. Sakramentalismen är i sig själv en slags mysticism. Man omger vissa heliga handlingar, speciellt nattvarden, i ett mystikens skimmer, vilket lockar och tilltalar många människor.

Olika uppfattningar om nattvarden kommer till synes i kristen litteratur och media. Lyckligtvis finns det ännu några representanter för en evangelisk, icke sakramental nattvardssyn. Ett exempel på detta är pingstpastor **Sven-Gunnar Hultmans** artikel i Nya Dagen, där han presenterar en enkel, odogmatisk och Kristuscentrerad nattvardsuppfattning. Han går inte till angrepp mot någon men förklarar lågmält varför han inte tror på någon förvandling av nattvardselementen. I skarp kontrast till detta kommer de artiklar i Dagen och Petrus som skrivits av en annan pingstpastor, nämligen **Peter Halldorf**. Det är anmärkningsvärt att två så olika synsätt idag kan rymmas innanför en av våra fria väckelserörelser. Vi anser det därför nödvändigt att jämföra och kommentera dessa två mycket olika uppfattningar. Dessa kommentarer bör inte på något sätt uppfattas som personangrepp. Det är sakfrågor det gäller.

"Lyckligtvis finns det ännu några representanter för en evangelisk, icke sakramental nattvardssyn..."

Nattvarden – en glädjefest över Jesu fullbordade försoningsverk

Detta är kärnan i pastor Hultmans nattvardsuppfattning. Själv presenterar han sig som en *"enkel och from pingstvän."* Det betyder att för honom är det självklart att tro på Jesu närvaro då vi firar den måltid han själv har instiftat. Men det är inte detsamma som att tro att något mystiskt och oförklarligt sker med brödet och vinet på nattvardsbordet. Så här skriver han:

-För att glädjas över Jesus försoning av vår synd och skuld behöver våra tankar och vårt uppträdande vid nattvardsfirandet vara inställt på måltidens grund. Det är alltså när jag vänder mitt hjärta och mina tankar i bön till Jesus Kristus i nattvarden, som jag ger utrymme för att den helige Ande ska beröra mig. Inte genom att Jesus blir närvarande i brödet och vinet. – Om vi lägger för mycket i själva brödet och vinet, så riskerar vi att tappa blicken på Jesus. För mig räcker det att se och äta brödet i nattvarden som symboler för Kristi försoning, för att uppleva Jesus och Andens närvaro. För min del ligger inte längtan efter nästa nattvardsfirande i att Kristus skulle vara närvarande i brödet och vinet, utan i att måltiden fokuserar vid det största av allt, att vi är försonade med Gud.

Glädje över Jesu fullbordade försoningsverk. Tillbedjan av den levande Kristus som alltid är närvarande då två eller tre samlas i hans namn. Det är väl just detta många kristna upplever under ett nattvardsfirande. Vidlyftiga teorier om en mysteriös förvandling av

nattvardselementen har man inte känt behov av.

Nattvarden – ett bokstavligt förvandlingsmirakel

Detta är Peter Halldorfs nattvardssyn. Av utrymmesskäl måste vi begränsa oss till korta citat och kommentarer av den mängd påstående som möter oss i hans artiklar. Han frågar:

-Hur kommer det sig att kristna som annars bekänner en stark bibeltro, ofta är trossvaga just ifråga om nattvarden?

Att vara trossvag innebär enligt Halldorf att inte tro på en bokstavlig förvandling av bröd och vin i nattvarden. I detta sammanhang är det enligt min mening mycket olyckligt att tala om stark eller svag tro. Det hela handlar snarare om att kristna har olika uppfattningar om innebörden av bestämda bibeltexter. Att utan vidare sätta epitetet "trossvag" på den som har en annan syn på saken än man själv har, är inte riktigt rent spel. Vidare skriver Halldorf:

-Jesus ord om brödet och vinet rymmer en klarhet och enkelhet som svårligen borde kunna misstolkas av den som tror på Bibelns bokstav.

Sedan tar han avstånd från den katolska transsubstantiationsläran. Men den är väl om något ett bevis på att Jesu ord kan misstolkas just av dem som har en mycket sträng bokstavstro. Vi ger Halldorf rätt i att den katolska transsubstantiationsläran är ett rent filosofiskt försök att förklara mysteriet i nattvarden. Men

den lutherska "konsubstantiationsläran" är också ett liknande försök. Peter Halldorf ansluter sig till denna lutherska tolkning av nattvardens instiftelseord, enligt vilken vi i nattvarden mottar Jesu lekamen och blod i *vinets och brödets gestalt*.

-Den tidiga kristna litteraturen visar hur det i synen på nattvarden aldrig rädde någon tvekan i den unga kyrkan.

Författaren menar därmed att det är en självklarhet att man i urkristen tid trodde på en bokstavlig förvandling av brödet och vinet. Men varför är det så självklart? Är det inte precis lika tänkbart att de första kristna betraktade nattvarden som en glädjefest över ett fullbordat försoningsverk, just som pastor Hultman gör, utan att befatta sig med någon mirakulös förvandlingsteori? Just därför har vi heller inga spår av lärostrider kring nattvarden i Nya testamentet. Vad Peter Halldorf exakt menar med uttrycket "*den tidiga kristna litteraturen*" vet jag inte. Avser han de skrifter som de s.k. kyrkofäderna har författat, så finns det ju exempel på att olika uppfattningar rädde bland dem

från tid till annan. Efter att kristendomen blivit romersk statsreligion på 300-talet förändrades mångt och mycket. Så småningom förändrades nattvarden från enkel åminnelsemåltid till mirakulös offergudstjänst. Och själva offertanken förutsätter att nattvardens bröd och vin blir förvandlat till Frälsarens lekamen och blod. Rent historiskt är det därför mycket lättare att se förvandlingsteorin som en sentida uppfinning än att betrakta den symboliska nattvardssynen som en sådan. Just så framställer vanligtvis kyrkohistorikerna det hela. Professor **Jacques Ellul**s monumentala verk "*La Subversion du christianisme*" (Omstörtningen av kristendomen) har nyligen kommit ut i ny upplaga i Frankrike. Jag vet tyvärr inte till vilka språk den redan är översatt, men den framställer bl.a. den s.k. "*realpresensen*" (den bokstavliga materiella förvandlingen av nattvardselementen) som en del av urkristendomens omstörtning.

Men Peter Halldorf håller hårt på förvandlingsteorin och som exempel nämner han **Kyrillos av Jerusalem**

som på 300-talet förkunnade sin tro på en bokstavlig förvandling av nattvardselementen. Ett intressant men inte särskilt väl valt exempel från 300-talets sakramentsdiskussioner. I **Sulzbergers** troslära, som behandlar den historiska utvecklingen av många lärosatser, står det nämligen mycket riktigt att Kyrillos hade en bergfast tro på brödets och vinets bokstavliga förvandling. Men det lustiga är att han jämförde denna förvandling med Jesu första underverk – vattnets förvandling till vin vid bröllopet i Kana. Den dag Kyrillos yttrade eller skrev detta måste han ha haft dålig ordning i hjärnkontoret. Hade vinundret i Kana varit av samma natur som det påstådda förvandlingsundret i nattvarden, då hade köksmästaren i Kana varit tvungen att säga så här till gästerna:

-Ärade bröllopgäster! Vinproblemet är löst. Jesus från Nasaret har förvandlat flera stora krukor med vatten till vin. Men en sak måste Ni förstå. Det här vinet smakar faktiskt som vatten. Men det *är* vin, fast i vattnets gestalt! De som är trossvaga begriper inte det här. Men jag hoppas ni andra tror vad jag säger.

Alla som läst bibeltexten vet att så gick det faktiskt inte alls till vid bröllopet i Kana. Där skedde det en *verklig* förvandling av vatten till vin. Där kunde man tala om vinets "*real-presens*" (verkliga närvaro). Ingenting liknande sker i nattvarden, varken i lutherska eller katolska kyrkor. Det borde även Kyrillos ha förstått. Eftersom han nu tydligt inte gjorde det kan man knappast betrakta honom som en auktoritet i ämnet. Dessutom är det som sagt möjligt att genom citat från olika kyrkofäder finna stöd för mycket olika uppfattningar.

Halldorfs version av kyrkohistorien blir därför inte särskilt vederhäftig. Istället blir den partisk och tendensiös. Varför inte citera **Augustinus**? Han uppfattade Jesu ord om att äta hans kött och dricka hans blod som bildspråk. Det gör förresten en del lutheraner också. Framför mig har jag en liten bok utgiven av Lutherstiftelsen i Norge. En person frågar där om det bara är genom att ta nattvarden som man får andligt liv. Jesus säger ju i Joh. 6:53 att om vi inte äter hans kött och dricker hans blod så har vi inte liv. Svaret som boken ger är följande:

-Joh.6:53 handlar inte direkt om nattvarden. Då dessa ord uttalades var ju nattvarden ännu inte instiftad. Detta skedde först sista kvällen Jesus var tillsammans med sina lärjungar. Meningen med orden i Joh. 6 är att ingen kan bli frälst utan Jesus. Orden om att äta hans kött och dricka

hans blod måste här förstås som ett bildligt uttryck på linje med orden om Jesus som livets vatten och livets bröd. Alla dessa bilder säger att ingen kan leva utan Jesus. Ingen går förlorad för att han inte går till nattvarden. Man går förlorad om man inte tar emot Jesus.

När en vaken lutheran kan se att Jesu ord i Joh. 6 om att äta hans kött och dricka hans blod är bildspråk, borde det inte vara orimligt att tänka att nattvarens instiftelseord också är det. Men det kan Halldorf inte tänka sig.

-För att kunna ta till oss Jesu ord omvandlar vi dem antingen till bilder, och tömmer dem därmed på kraft, eller förklarar dem med hjälp av filosofiska system.

Omvandlar Jesu ord till bilder! Men kära nån, en stor del av Jesu undervisning är ju bilder, liknelser och illustrationer! De måste då givetvis tolkas och förstås som bildspråk. Det stora engelska bibelverket "Companion Bible", som gör intressanta analyser av bibliska ord säger:

-Att förstå bildspråk bokstavligt är den ymnigaste källan till villfarelse.

Halldorf menar:

-när vi äter brödet och dricker vinet blir vi delaktiga av Gud.

Han nämner inga andra villkor. Det låter som det katolska "*ex opere operato*" – i kraft av själva handlingen, alltså automatiskt. Framför mig har jag ett vittnesbörd av en man som fått samvetsproblem för att han i sitt oomvända tillstånd under många år gick till nattvarden. Många har gjort det och gör detsamma, utan att få liv i Gud. Ingenting i Andens värld sker automatiskt.

Peter Halldorf gör också stort nummer av de nytestamentliga ordens betydelse. Han tar upp ordet "*åminnelse*" med avseende på nattvarden:

-Det grekiska ordet har innebörden att "återkalla" eller "återuppleva". Åminnelse är mer än att påminna sig något som hänt. Vi blir delaktiga i det vi minns.

Jag har mött liknande tankar i texter skrivna av katolska teologer. Precis som påskmåltiden fick judarna att i minnet återkalla den stora händelsen då Israels folk befriades från Egypten, så gör nattvarden Jesu korsdöd närvarande på nytt, säger de. Vad är det då som är så nytt och märkligt i denna form av språkexpertis? Påskmåltiden var en typisk åminnelsehögtid för judarna och är så än idag. Man minns hur Herren befriade sitt folk genom påskalammet blod. Under påskmåltiden instiftade Jesus det nya förbundets minnesmåltid – nattvarden.

Men det var bara i minnet som en jude

kunde återkalla befrielsen från Egypten. Som historisk händelse kunde den inte ske på nytt. Vi kan genom Ordet, Andens ljus och nattvarens symboler uppleva stark inlevelse i försoningens verklighet. Men försoningen är och förblir ett fullbordat faktum som inte på något sätt sker på nytt. Moderna katolska teologer är ofta försiktiga med att säga att Jesus offras på nytt igen i nattvarden, vilket är officiell katolsk lära. Man föredrar att använda sådana ord som "*återkalla, verkliggöra, aktualisera*" osv. Att bruka ordet "*återkalla*" med avseende på Jesu försoningsdöd för oss på gränsen till det katolska tänkandet. Väljer vi att bruka det måste vi understryka att det bara är i minnet vi kan "*återkalla*" Jesu korsdöd då vi firar nattvard. På vanlig svenska betyder "*åminnelse*" detsamma som att *högtidlighålla minnet av något*. Halldorf påstår att det betyder något mer. Nattvarden kan emellertid aldrig bli något annat än en minnesmåltid. Men genom Ordets och Andens ljus kan den bli en fest och en högtid.

Slutligen är jag något bedrövad över Halldorfs skarpa kritik av **Calvin** och den reformerta delen av kristenheten. Deras inflytande är fortfarande efterhängset, säger han och detta katalogiseras som "*olyckliga historiska omständigheter*." Detta är visserligen inte något nytt. Den kände norske lutherske teologen **Olav Valen-Senstad** blev på sin tid starkt anklagad för att vara påverkad av den reformerta synen på grund av sin kritik av både katolsk och luthersk sakramentsmagi. Detta fick honom att en gång skriva följande:

-Alla vet ju att för norska lutheraner är det en större synd att vara reformert än att vara liberalteolog.

Luthersk stenkastning mot reformerta har alltså hållit på i lång tid.

Men det finns egentligen ingen orsak att ständigt måla en skräckbild av den reformerta kristenheten. Johan Calvin var givetvis ingen fullkomlig människa och man behöver inte vara enig med honom i allt. Men sanningen är att han vågade stå fram med en stark protest mot det katolska mässoffret mitt i en kampfull tid. Han förkunnade frimodigt:

-Det finns bara ett soningsoffer för våra synder – Jesu död på korset.

Han menade också att vi har verklig gemenskap med Jesus i nattvarden, men den är av andlig natur. Calvin förtjänar bättre än att bli "stenad" av våra dagars sakramentalister.

De flesta kristna samfund i USA och

den övriga engelsktalande världen räknas till den reformerta fåran. Det innebär väl inte att de flesta av dem ständigt tänker på sig själva som "reformerta" i motsats till lutheraner. Också deras gren av reformationen har tyvärr liksom lutherdomen påverkats av liberal teologi. Men de som har bevarat bibeltron ser nog nattvarden som en glädjefest över ett fullbordat försoningsverk (just som pastor Hultman). En sak är säker. De har sänt otaliga missionärer till hednawärlden och många stora andliga personligheter har uppstått i deras led. Säg, har någon normal kristen problem med att sjunga: "*Låt mig få höra om Jesus*", därför att den sången skrevs av **Fanny Crosby** som tillhörde metodistkyrkan, där man inte tror på någon bokstavlig förvandling av nattvardselementen? Jag har också varit bland reformerta kristna som gärna sjunger översatta sånger av **Lina Sandell**, trots att hon tillhörde den lutherska väckelserörelsen. Men hennes sånger berör ju heller aldrig skillnaden mellan luthersk och reformert nattvards-teologi. Alla genuina andliga väckelser har alltid fokuserat mer på Jesus, korset och försoningen än på församlingens instiftelser och heliga handlingar.

För en tid sedan besökte jag en stad i Frankrike där det för ovanlighetens skull också finns en liten luthersk församling. Jag fick då tillfälle att prata med två personer som båda tillhörde lutheranernas kyrkostyrelse. Det visade sig att ingen av dem trodde på den lutherska "*konsubstantiationsläran*." De hade precis samma syn på nattvarden som evangeliska kristna vanligen har. De såg den som en minnesmåltid som för oss närmare Jesus och korset. De var inte alls påverkade av liberal teologi. De tolkade bara helt enkelt Bibelns bildspråk såsom bildspråk. Härtill vill jag bara tillägga att jag ofta har upplevt sann andlig gemenskap med lutheraner utan att först ta reda på vilken syn de har på nattvarden.

Lärostrider är inte bra – allra minst på kärlekens bord som ju nattvardsbordet borde vara. Den magisk-mystiska sakramentalismen är emellertid så främmande för Guds Ord och så oförenlig med sund och sann andlig väckelse att vi måste varna för den. De som står för den har också en benägenhet att omtolka kyrkohistorien och därmed utsudda gränsen mellan evangelisk och katolsk kristendomsförståelse. Det är en försåtlig teologi som Guds folk i vårt land inte bör öppna sig för. ■

De flesta människor äger en längtan efter att få komma i åtnjutande av en evig salighet. Denna längtan harmonierar helt med Guds vilja.

-Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. (1 Tim 2:4)

Likväl går många människor förloerade. Detta beror huvudsakligen på att de inte vill acceptera Guds villkor till frälsning.

Jag blev djupt bedrövad när jag läste i en kristen tidning att en av vår tids ledande världsevangelister har förändrat sin bibelsyn och säger i en intervju:

-Jag tror fortfarande att Jesus är den säkra vägen till himlen, men inte nödvändigtvis den enda vägen.

På frågan om huruvida han tror att himlens port är stängd för muslimer, ateister, hinduer och buddhister eller inte, svarar han:

-Jag tror att Guds kärlek är absolut. Han sände sin son till hela världen, och jag tror att han älskar alla, oavsett hur man etiketterar dem.

Han berättar även om sin förändrade bibelsyn, från ett mer bokstavstroende sätt till ett tolkande och tror att goda kristna kan nå olika slutsatser i många frågor. Dessutom vägrar han att säga att islam är en ond religion.

Dessa uttalanden går helt emot Guds Ord.

Det finns endast *en väg till himlen* och den går genom Jesus.

-Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. (Joh 14:6)

Bibeln talar endast om två vägar, den smala vägen som leder till evigt liv och den breda vägen som leder till evig förtappelse.

-Den port är trång och den väg är smal som leder till livet, men det är få som finner den. (Matt 7:14)

-Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Ty många säger jag er skall försöka komma in men inte kunna det. (Luk 13:24)

Det är sant att Guds kärlek är absolut och omfattar alla människor. Men Gud är även helighetens, rättfärdighetens och rättvisans Gud. Och om vi sätter oss upp emot honom och trotsar hans varningar, så uppenbaras hans vrede över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycker Sanningen. (Rom 1:18)

Gud är även den förlåtande kärlekens Gud. Det finns förlåtelse för all synd.

-Om era synder än är blodröda, skall de bli vita, om de än är röda som scharlakana, skall de bli vita som ull.

Trons väg till frälsning går endast genom Jesus

Text: Madeleine Häggestam

(Jes. 1:18)

-Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet. (1 Joh 1:9)

Det finns en lärdom i Psaltaren om Davids fall och upprättelse. Hans synd var svart som midnattsmörkret, men när han ångrat sig och bekänt sina överträdelser för Herren, så fick han uppleva en fullkomlig förlåtelse. (Ps 32:1-5)

En förändrad bibelsyn orsakar splittningstendenser i församlingarna och det varnar Guds Ord för.

**-Jag är vägen,
sanningen och
livet. Ingen
kommer till
Fadern utom
genom mig.**

-Jesus

-I vår Herre Jesu Kristi namn uppmanar jag er bröder, att alla vara eniga i det ni säger och inte låta stridigheter förekomma bland er utan vara fullkomligt enade i samma uppfattning och samma mening. (1 Kor 1:10)

-Lev nu bara på ett sätt som är värdigt Kristi evangelium, så att ni står fasta i en och samma ande och i ett och samma sinne kämpar för tron på evangelium utan att på något sätt låta er skrämmas av motståndarna. Det blir för dem ett tecken på att de går förlorade, men för er ett tecken på att ni blir frälsta, och det av Gud. (Fil 1:27-28)

Beträffande nämnda religioner, så vilar de inte på biblisk grund utan de är

människoläror. Kristendomen är ingen religion utan en livsförvandling. Som religionsbegrepp borde den inte finnas med bland övriga religioner.

En förståndsmässig tro eller ett religiöst intresse har inget värde inför Gud. Det räddar inte från evig undergång. Sådan tro har till och med de onda andarna.

-Du tror att Gud är en. Det gör du rätt i. Också de onda andarna tror det, och bävar. (Jak 2:19)

Trons äkthet visar sig i vördnad och lydnad för allt Guds Ord samt att hålla sig obesmittad av världen. Jak 1:27.

Tron skänker visshet om barnaskap hos Gud.

-Vi vet att vi har övergått från döden till livet. (1 Joh 3:14)

Tron kan i början vara svag, men därför att den är levande växer den och utvecklas till en fast övertygelse.

-Tron är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser. (Hebr 11:1)

-Som lydnadens barn skall ni inte styras av de begär som ni tidigare levde i när ni ännu var okunniga. Nej, liksom han som har kallat er är helig skall ni föra ett alltigenom helgat liv. (1 Petr 1:14-15)

-Sträva efter frid med alla och efter helgelse. Ty utan helgelse kommer ingen att se Herren. (Hebr 12:14)

-Guds nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor. Den fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt i den tid som nu är, medan vi väntar på det saliga hoppet, att vår store Gud och Frälsare Jesus Kristus skall träda fram i härlighet. (Tit 2:11-13)

Guds kärlek är en makt som bevarar våra hjärtan och våra tankar i Kristus Jesus. Låt oss helt leva för Honom och glädja oss åt att vi är på väg att vinna målet för vår tro, våra själars frälsning. ■

Säden mogen t

Vad lever vi i för tid? Jesus talar om en mycket svår tid, då kärleken ska kallna hos de flesta. Vidare heter det: Den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst. Kärleken viker sig alltså. Kärleken ger sig, och det verkar som om den ger upp hos de flesta, men den som är ståndaktig intill änden ska bli frälst. Vad betyder nu detta?

Vi har tittat på några liknelser av Jesus och på hur Gud i Kristus presenterade arbetet för de tolv lärjungarna han kallat och ledde på vägarna i Galiléen, Judéen och i Jerusalem. Jesus talar om hur fälten hade vitnat till skörd, och han talar om att bedja skördens Herre att sända ut arbetare. Samme Jesus undervisar också i liknelser där han gör klart att i tidens längd kommer vi att möta fält som man inte kan säga helt konsekvent att de har vitnat till skörd. I tidens längd ger fälten inte samma enhetliga intryck. Av texten framgår att en ovän har varit verksam. Därför växte vetet tillsammans med ogräset. Det blev alltså blandat på fältet, på åkern.

Jesus talade i en liknelse om en såningsman som var Människosonen. Men så kom en ovän, som också var såningsman och sådde ogräs. Ovänner uppträdde som vännen i till synes samma verksamhet, men man måste undersöka: Vad är det han sår ut? Jesus gör klart att han sår ut ogräs, och då är inte fältet detsamma längre. Man kan alltså vänta sig att i tidens längd blir situationen svårare. Fältet som Jesus till att börja med ställde sina lärjungar inför, kommer att förvildas.

Den helige Ande gav Simon Petrus en uppenbarelse. Han fick se en linneduk sänkas ned ifrån himmelen. Den var full av fyrfotadjur, kräländdjur och himmelens fåglar. Herren sa till Petrus: "Stå upp, Petrus, slakta och ät! Hans spontana reaktion var: "Bort det, Herre! Jag har aldrig ätit något orent! Något orent har aldrig kommit i min mun!" Det var alla slags fyrfotadjur, alla slags kräldjur och himmelens fåglar. Uppenbarligen var en

del orena enligt lagen, och Petrus ville inte komma vid dem. Men synen kom igen två gånger, ja tre gånger.

När Jesus på vägarna i Galiléen talar om skörden, har han avgränsat området och sagt: *"Gå inte till hedningarna. Gå inte in i någon samaritisk stad."* Ärendet gäller Israel.

När den helige Ande talar till Simon Petrus, är det dock fråga om hela världen. Vi kan säga att lärjungarna av Jesus genom en liknelse presenterades för arbetet och informerades om vad arbetet skulle innebära; att de skulle vara verksamma som skördemän. Det var uppdraget Jesus gav.

Genom den helige Ande får Simon Petrus här reda på något mer om vad arbetet kommer att innebära i hela världen, bland alla nationer. Herren hade sagt: gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Alla folk! Detta var utmaningen. Tidigare hade allt väsentligt skett inom en nations gränser. Nu kom evangelium att börja predikas för alla folk. Där har vi linneduken i Apg 10 som sänker sig ned; Gud som säger till Simon Petrus: *"Vad Herren har förklarat för rent, det må du icke hålla för oheligt!"* Han hade förklarat att det var rent. Men också här ser vi i tidens längd en förändring ske.

I Uppenbarelsesboken presenteras vi på ett sätt för samma syn. Vi ser hela världen, och Uppenbarelsesboken är full av exempel. Vi ser fyrfotadjur, vi ser kräländdjur och vi ser himmelens fåglar. Men här säger ingen röst från ovan att detta är rent. Nu reser sig vild-djuret och går till attack. Det heter att

det fick makt att föra krig mot de heliga och övervinna dem. Situationen har förändrats även där. Ju längre tiden går, så blir det alltså svårare. Gud har sänd sina vittnen med sitt budskap, och för varje gång han sänder några har han avgränsat ett område. Apostlarna arbetar, och i sina inbördes samtal räckte de varandra handen. Paulus, Petrus och Johannes stod enade. Paulus skulle verka ibland de oomsurna, de andra bland de omsurna. Aposteln skriver i Romarbrevet att det är väldigt angeläget för honom att inte bygga på någon annans grund. Han söker alltså jungfrulig mark. Det fanns all möjlighet att göra detta på den tiden det fanns jungfrulig mark för Gud hade förklarat alla nationer vara rena. Gå ut i hela världen.

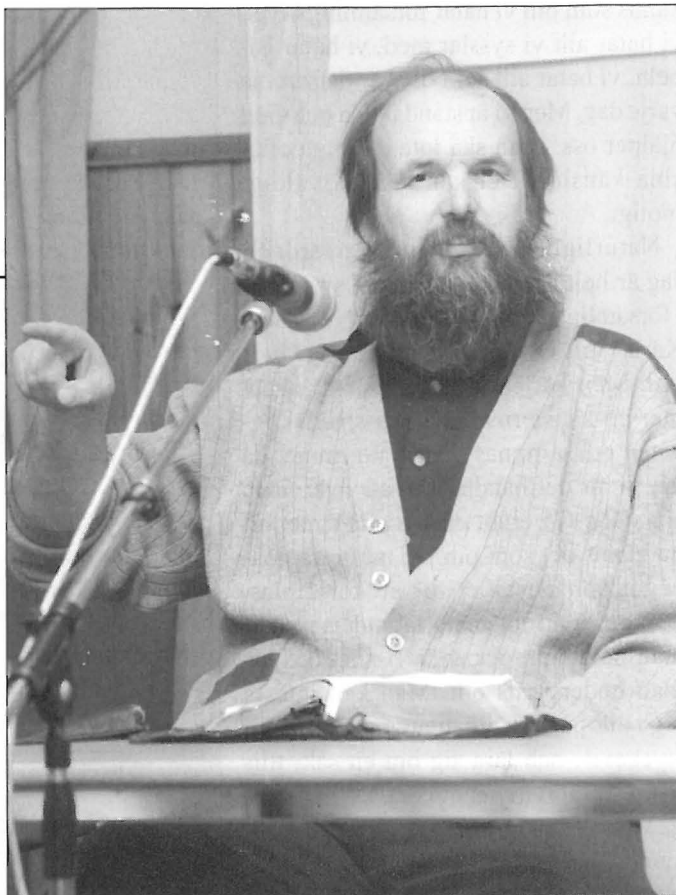
Tiden har gått och det är inte som förr. Var befinner vi oss nu i utvecklingen? Aposteln Paulus har i sin undervisning till Timoteus fått tag i denna situation. Är det inte just det han talar om, att tiderna blir svåra och vad som då krävs?

Vi går till 2 Tim 3:

-Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara själviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omätliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. Vänd dig bort ifrån sådana.

-Ty till dem höra de män som innästla sig i husen och fånga svaga kvinnor, som äro

I skörd

tyngda av synder och drivas av allahanda begärelser, kvinnor som alltjämt hålla på med att lära, men aldrig kunna komma till kunskap om sanningen. Och såsom Jannes och Jambres stodo emot Moses, så stå dessa män emot sanningen; de äro människor som äro fördärvade i sitt sinne och icke hålla provet i fråga om tron. Men de skola icke tillståndas att gå längre, ty deras galenskap skall bliva uppenbar för alla, såsom det skedde med de människens.

-Du åter har blivit min efterföljare i lära, iandel, i strävanden, i tro, i tålmod, i kärlek...

Här ser vi alltså ett alternativ till det han talade om tidigare, det vi har läst. Nu kommer han till ett alternativ:

-Du åter har blivit min efterföljare i lära, iandel, i strävanden, i tro, i tålmod, i kärlek, i ståndaktighet, under förföljelser och lidanden, sådana som drabbade mig i Antiokia, Ikonium och Lystra. Ja, sådana förföljelser har jag fått utstå, men ur alla har Herren frälst mig. Så skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse. (2 Tim 3:1-12)

Så kommer verserna 13 och 14, som verkligen fångar något av det som är angeläget:

-Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska; de skola förvilla andra och själva bliva förvillade. Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått visshet om. Du vet ju av vilka du har lärt det.

Det finns tre moment här: Det som du har lärt, men också: det som du fått visshet om. Det är inte bara att *lära*, utan det handlar även om att få *visshet* om det man lärt. Vidare, du vet *av vilka* du har lärt det, vilket pekar på ett förtroende-förhållande till dem som har undervisat. Vi förstår att detta är mycket allvarliga frågor. Här finns motmedlet till den

utveckling som beskrivs med följande ord:

-Men onda människor och bedragare skola gå allt längre i ondska; de skola förvilla andra och själva bliva förvillade. Men förbliv du vid det som du har lärt, och som du har fått visshet om.

Vi ska inte bara lära - lära ut och lära in. Vi ska se till att få visshet om det vi lär. *"Du vet ju av vilka du lärt det"*. Det här är en mycket allvarlig fråga om förtroende. Om det över huvud taget finns förtroende för dem som undervisar - eller som skulle kunna undervisa. De som borde undervisa kanske inte kan det, eller de som undervisar kanske inte borde det.

IJesu sändebrev till Efesus står något väldigt allvarligt: *"du har prövat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare."* Det är verkligen ett mycket allvarligt område; att pröva dem som säga sig vara apostlar.

Mot bakgrunden av detta; fältet, linne- duken och tiderna blir svårare. De fyrfota djuren eller vilda djuren är inte längre som de var förr. Det kommer en tid då de kommer att gå till attack. Fåglarna är inte heller längre som förr. Det står faktiskt i Uppenbarelseboken om alla slags orena fåglar, ja fåglarna blir orena igen. Någonting har skett, men vad? Vad är det för utveckling?

Man kan komma i ett sådant förhållande till själva budskapet, till undervisningen att det inte får den betydelse det

borde ha. Man kan lära någonting, men det är inte säkert att man fördensskull får visshet om det. Lär man något som är sant? Lär man av Gud? De ska alla ha fått lärdom av Gud, sa Jesus när han försvarade sig mot angreppen. Lär vi något, så är det alltså fråga om att vi också borde få visshet. Annars är frågan vad vi får för förhållande till det vi lärt? Vad blir det av läran? Man har hört talas om doktriner. Torra doktriner, döda, meningslösa doktriner. Man får ingen visshet och är heller kanske inte angelägen om att få det. Till slut, om man inte får visshet, då får ordet inte längre ingång. *"Herren öppnade hennes hjärta så att hon aktade på det som apostlarna talade"* - *"Han öppnade deras sinnen, så att de förstodo skrifterna."* Om den här vissheten kommer, så kommer också kärleken till undervisningen. Den kan inte annars vara så kär för oss, om vi inte får visshet.

Vad lever vi i för tid? Jesus talar om en mycket svår tid, då kärleken ska kallna hos de flesta. Vidare heter det: Den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst. Kärleken viker sig alltså. Kärleken ger sig, och det verkar som om den ger upp hos de flesta, men den som är ståndaktig intill änden ska bli frälst. Vad betyder nu detta?

Låt mig dra det här till sin spets. Vi har alltså ingen kärlek. Vi älskar inte. Det

känns som om vi hatar församlingslivet, vi hatar allt vi sysslar med, vi hatar Bibeln, vi hatar allt som bara är detsamma varje dag. Men vi är ståndaktiga och Gud hjälper oss. Man ska inte alltid gå efter sina känslor. Det kan kännas väldigt motigt.

Naturligtvis gick jag till överdrift. Jag är helt klar över att bland syskonen i församlingen finns kärlek, ära vare Gud. Kärlek till Guds verk, kärlek till Guds ord. Men kärleken är ju faktiskt något mer än känslorna. Och ska ståndaktigheten också finnas och få utrymme, då vet vi att det handlar om att övervinna sig själv. Gå emot en dragningskraft mot att nu känns det som om jag måste få göra något annat istället för att församlas. Det gäller att inte bara få undervisning, utan dessutom också få visshet om det man undervisats om. Man kan inte få tag i allt på en gång, utan man får ta det styckevis, och lära sig om en sak, tills man har fått visshet om det. Då kan man gå vidare, och lära sig nästa område, sen kan man gå vidare och lära. Återspeglar inte detta något av lärjungarnas liv och erfarenhet? De lärde av Jesus. Det gick dithän att de kunde fullborda någon slags gärning tillsammans med honom. Om man nu kan tala om att fullborda, för alla svek honom, alla övergav honom. Som Jesus sa:

-I denna natt skolen I alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: 'Jag skall slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras.'

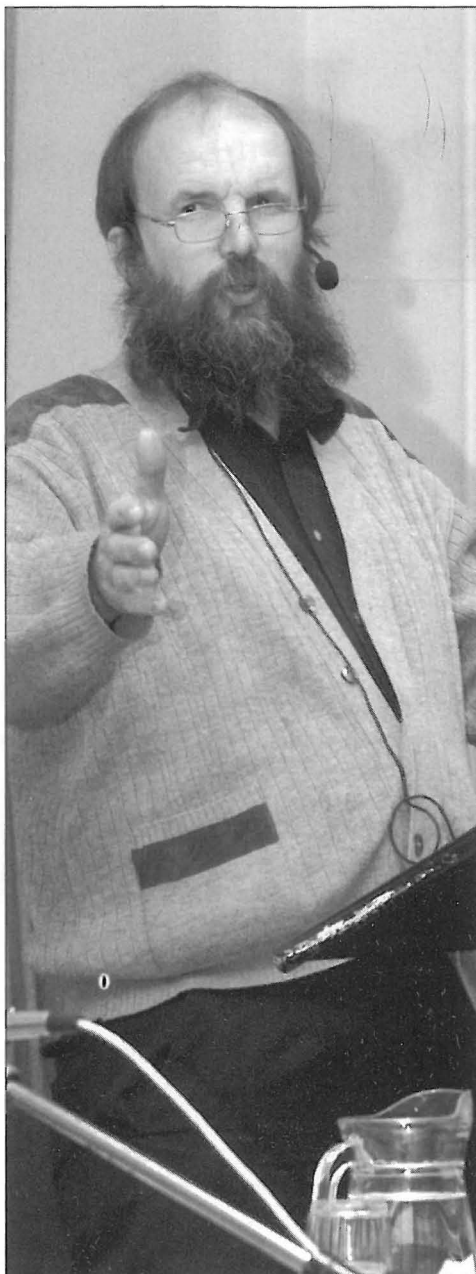
De hade varit med och sett, de hade hört Jesus tala om åkern, om fälten som vitnat till skörd. De hade blivit förberedda. Jesus sa:

-Älsken I mig, så hållen I mina bud, och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder: sanningens Ande...

Älskar ni mig, så håller ni mina bud. Det är väldigt intressanta saker Johannes skriver. Jesus själv sätter kärleken på prov. Älskar ni mig?

Åh, så mycket ljuvliga saker vi kan uttrycka om honom. Vi kan dikta, och åh, vad vi kan uttrycka om Jesus. Hur angenäm kan vi inte framställa Jesus! Hur tilldragande, hur attraktiv. Åh, han är så snäll, han är så god! Du behöver inte bry dig om det där; Jesus är ju så god, han är med överallt...

Men då får vi inte en sann bild av Jesus. Vi går miste om det som fanns hos Jesus. Uppenbarligen var ibland erfarenheten med honom smärtsam. Inte därför att de som följde honom utsattes för regelrätt

våld och förföljelse, utan därför att det han sa inte var lätt att höra. Det han sa när de vandrade tillsammans med denna omutliga, orubbliga karaktär, som visste vart han ville komma. Av sig själv visste han vad i människan var. Därför kunde människorna ibland höra honom säga något som var outhärdligt. Detta är ett hårt tal. Vem står ut med att höra på honom? Den här tonen måste finnas i vårt vittnesbörd, i vår tjänst, annars har vi inte den rätte Jesus.

Hur ska det vara när vi delar ut traktater som är riktigt representativa? Det måste vara något som representerar honom; så att människor inte kan gå oberörda förbi. Det är inte fråga om att erbjuda någon slags underhållning, någon slags filosofi. Det måste bli så att människor möter Jesus som han var, då vi läser evangelierna. Det var inte angenämt. Det var riktigt chockerande. Det handlar inte om välust, trevnad och gemyt. Det handlar om

Hur ska det vara när vi delar ut traktater som är riktigt representativa? Det måste vara något som representerar honom; så att människor inte kan gå oberörda förbi.

något som helt skakade om. Plötsligt blev lärjungarna inkastade med Jesus mitt i den rasande stormen. Elementen var i raseri omkring honom. Hur vändades inte själva djupen när han kom, då de eviga i höjden och makterna i djupet visste vem han var. Det människorna inte visste, det visste demonerna. De ropade högt, skriade, protesterade.

Därför är detta en väldigt allvarlig fråga: Vad har vi lärt, och vad har vi fått visshet om? Har vi lärt om honom, läran om Kristus? Har vi visshet, så vi kan gå vidare och ta nästa steg; växa.

Nu presenteras Jesus på ett märkligt sätt och vi har läst ett otroligt sammanhang.

-Se, dagar skola komma, säger HERREN, då plöjaren skall följa skördemannen i spåren, och drivtramparen såningsmannen.... (Amos 9:13)

Vi läser i Matt 13 hur Jesus i början av sin verksamhet presenteras som Såningsmannen. Från honom kommer sådden. Den hamnar här eller där. På vägen, på stengrunden, den hamnar bland törnena, eller så hamnar den i den goda jorden. Och då blir det som det ska vara. Det handlar om att bära frukt. Det blir hundrafalt, sextiofalt eller trettiofalt. Jesus var såningsmannen. Såningsmannen kallade på medarbetare. Såningsmannen presenterade arbetet, åkern, fälten som har vitnat till skörd.

Den helige Ande presenterade hela världen som en linneduk. Den sänktes ned från ovan full med fyrfota djur, kräldjur, himmelens fåglar. När skriften talar om vintramparen, och såvitt jag förstår, presenteras Kristus som vintramparen,

då handlar det om ett skede i själva slutet. När i tidens längd är han en vintrampare som trampar vinpressen? Det kommer sådana människor som beskrivs i 2 Tim 3. De kan ha ett sken av gudsfruktan, men vill inte veta av dess kraft. De har mer eller mindre metodiskt och successivt trängt ut honom. Trängt ut Jesus.

Här får vi verkligen en påminnelse om att det är han – och vi får förnimma hans närvaro. Det är ett hårt tal. Vem står ut med att höra på honom. Människan vill dra sig undan. Människan vill finna någon annanstans att vara. Men det är sant idag som det alltid har varit: -Om någon drar sig undan, så finner min själ inte behag i honom.

Så här har det gått till många gånger. Då man drar sig undan blir man en dålig representant för Honom. Då man drar sig undan, blir vittnesbördet lidande. Man kan inte leva på samma sätt som tidigare. Man kanske har undervisningen, men steg för steg förlorar man vissheten. Vet du vad som sker då i själva verket?

Den religiösa människan börjar då att trampa på evangelium. Börjar förtrampa Guds Ord. Det ser ut som om det blir en världs rörelse av förtrampare i ändens tid. Men då det går så, då kommer han som så blir förtrampad att själv börja trampa. Han börjar trampa sin vinpress. Här har vi något av tanken med när skriften talar om vintramparen.

Uppenbarelseboken bygger på minst tre stora Kristusuppenbarelser. Med alla sina förskräckliga ting, skräckinjagande syner och avslöjanden bygger den på tre stora uppenbarelser. En och samme Kristus presenteras som *Människosonen* ibland de sju gyllene ljusstakarna, ibland de sju församlingarna som *Lammet* inför tronen och som *ryttaren på den vita hästen* vid sin tillkommelse.

I Upp 1, 2 och 3. beskrivs han som Människosonen, som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna.

I Upp 5 är han Lammet som står mitt

Var befinner vi oss i tiden? Vi befinner oss någonstans i den trånga passagen. Vi har närkontakt med de tider som Paulus kallar svåra och farliga.

för tronen, och den som bryter de sju inseglen.

I Upp 19 läser vi om ryttaren på den vita hästen.

Det säger något om hans härlighet vid tillkommelsen. Det står då att han trampar Guds den allsmäktiges stränga vredes vinpress.

Varför? Det är ingenting annat än konsekvenser. Den som trampade på hans evangelium får uppleva att allt det han håller högt och heligt trampas ner.

Vi går till Jes 63. Här ställs frågan:

-Vem är han som kommer från Edom, från Bosra i högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora kraft?»det

är jag, som talar i rättfärdighet, jag, som är en mästare till att frälsa.» Varför är din dräkt så röd? Varför likna dina kläder en vintrampares? »Jo, en vinpress har jag trampat, jag själv allena, och ingen i folken bistod mig. Jag trampade dem i min vrede, trampade sönder dem i min förtörnelse. Då stänkte deras blod på mina kläder, och så fick jag hela min dräkt nedfläckad. Ty en hämningsdag hade jag beslutit, och mitt förlösningssår hade kommit. Och jag skådade omkring mig, men ingen hjälpare fanns; jag stod där i förundran, men ingen fanns, som understödde mig. Då hjälpte mig min egen arm, och min förtörnelse understödde mig. Jag trampade ned folken i min vrede och gjorde dem druckna i min förtörnelse, och jag lät deras blod rinna ned på jorden. (Jes 63:1-6)

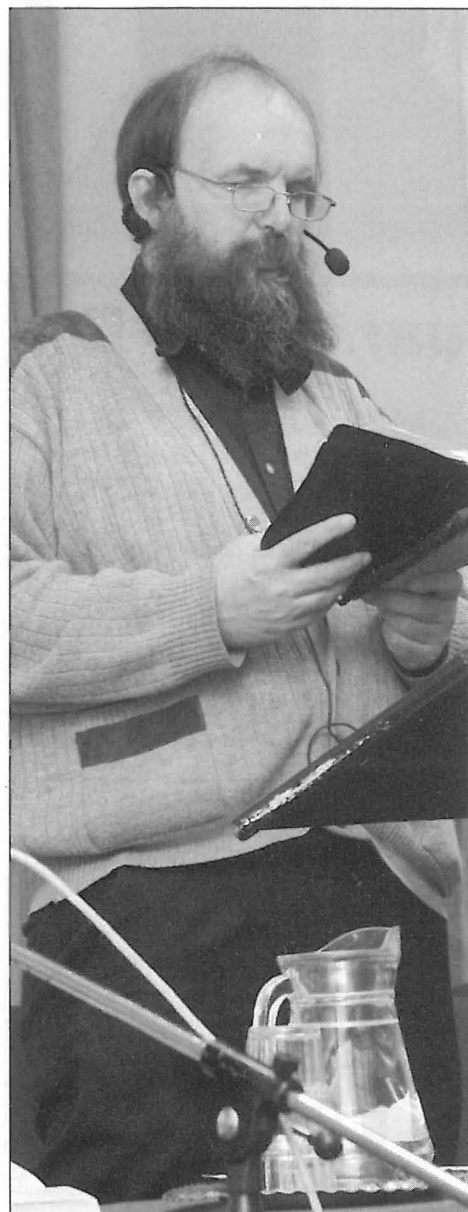
Här ser vi alltså Jesus i en annan roll än den han hade från början. Från början sa han: gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Här möter vi situationen då alla folk vänt sig från honom, som en gång israel's folk gjorde. Så kommer alla folk att vända sig ifrån honom. Vi ser det här, det som redan börjat ske. Hur världen fylls av en antikristlig propaganda som aldrig tidigare. Vad ska vi göra? Vem ska vi hålla oss till, vem ska vi gå till? Herren ställer frågan: Vill också ni gå bort? Vem säger nu: Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds helige.

Var befinner vi oss i tiden? Vi befinner oss någonstans i den trånga passagen. Vi har närkontakt med de tider som Paulus kallar svåra och farliga. Vi ser att på fältet som en gång gjorde ett väldigt och enhetligt intryck, där växer nu både vete och ogräs.

Linneduken, där allt som rörde sig förklarades vara rent - där reser sig nu vilddjuren och går till attack.

En trång passage. Vilket område har Herren mätt upp åt oss? Vad har vi för föreställningar om detta område? Vad har vi för utrustning? Vad är vi angelägna om? Jag tror att mer än någonsin behövs det skarpa arbetsredskap. Redskap som kan utgöra aktiva motåtgärder mot skenet. Inte låta sig förledas av locktonerna: Kom med oss, bli med oss, dela våra värderingar! Jesus är snäll, han håller med! Nej, vi måste se till att vi söker kontakt med Honom, den sanne och rätte Jesus, sådan som han verkligen är. Låt oss fördenskull gå ut till Honom utanför lägret och bära Hans smälek.

Amen.

Menigheten Pilgrimsfolket i Norge

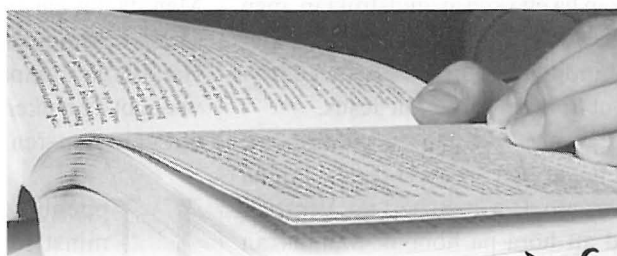
Välkommen till skolungdomsvecka!

Pilgrimsfolket inbjuder alla barn i skolpliktig ålder till skolungdomsvecka: **23:e februari till 1:a mars**

Vi har hyrt **Soleggen Leirskole på Lom**, och kommer under denna vecka samlas till bibelundervisning, väckelsemöten, tävlingar och ute-aktiviteter.

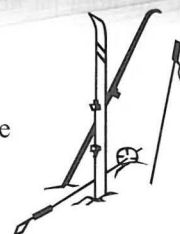
Kostnaderna för skolungdomsveckan bär vi tillsammans genom gemensamt offer, så att alla kan vara med.

Vill du vara med? Ta med bibel, anteckningsbok, skidor och varma kläder och kom till fjället under sportlovet!

För mer information och anmälan:

Menigheten Pilgrimsfolket
Trondheimsvn. 71B, 2072 DAL, Norge
Tlf.: (+47) 63 96 12 20
E-post: post@pilgrimsfolket.no

Direktsända möten över internet!

Tider:

Onsd 19.30 Bibelstudium

Sönd 18.00 Väckelsemöte

Video: www.pilgrimsfolket.no/video.html

Ljud: www.pilgrimsfolket.no/audio.html

Besöksadress: Fredensborgvn. 24F, Oslo

Sång
Vittnesbörd
Förkunnelse
Bön

Möten från bibeldagar i januari på CD!

☐ 070101 kl 11.00 *Guds eld eller främmande eld?* Hans Lindelöw

☐ 070102 kl 12.00 *Elden får inte slockna!* Kjell Roos

☐ 070104 kl 15.00 *Den yttersta tiden - vad säger bibeln?*
Del 1 Hans Lindelöw

☐ 070104 kl 18.00 *Den yttersta tiden - vad säger bibeln?*
Del 2 Hans Lindelöw

☐ 070105 kl 15.00 *Kristi sinnelag.* Hans Lindelöw

☐ 070105 kl 18.00 *Jesu gärningar.* Kjell Roos

☐ 070106 kl 11.00 *Tillkomme ditt rike.* Robin Vidén

☐ 070106 kl 18.00 Väckelsemöte m appell av Kjell Roos

☐ 070107 kl 18.00 Väckelsemöte m appell av Kjell Roos

☐ RM 070129 kl 18.00 *Pilgrimsskolan och missionen.* Berno och Karin Vidén, Roger Lindroos, Emanuel Johansson m fl

**Beställ via e-post, telefon eller brev.
Se kontaktrutan.**

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00
Månd & onsd 18.00

Uppsala, 98,9 MHz

Månd 21.00, Sönd 9.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Internetsändn.:

www.maranata.se

VÄLKOMMEN TILL MÖTEN HOS MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Tider:

Månd-fred 12	Bönemöte
Tisd 12 & 19	Bibelstudium
Torsd 19	Bönemöte
Lörd 18	Ordet och bönen
Sönd 11	Ordets förkunnelse
Sönd 18	Väckelsemöte

För ytterligare information, se hemsidan,
Dagens Nyheters predikoturer eller
kontaktrutan till höger.

NYHET!

Bibelstudier,
väckelsemöten
och förkunnelse
sänds live över
internet!

www.maranata.se

(Mötena lagras också
för nedladdning)

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter, Bäll-
stav. 100, Bromma, Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Beställningsadress:

BÄLLSTA MEDIA CENTER
Box 201 34, 161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 495 46 24-5

**OBS! Alla priser är
exklusive porto.**

Månadens CD

Väckelsemöten, Bibelstudier,
Radioprogram, Förkunnelse

En produktion
från Bällsta
MissionsCenter

"Huru ljuvliga
äro icke gläd-
jebudbärarens
fotsteg..."

Meddela namn och adress för
prenumeration (se kontaktrutan)

Endast 240:-/år

Påskkonferens 5-9 april

Det är för Guds folk mer angeläget än någonsin tidigare
att komma tillsammans. Maranataförsamlingen
i Stockholm inbjuder till
koncentrade samlingar med
gedigen bibelundervisning
och profetisk förkunnelse i
centrum.

En påskhögtid med ett befri-
ande väckelsebudskap om Jesu
tillkommelse som församlingens
hopp.

För ytterligare information och anmälan
se kontaktrutan ovan.

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
440:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Böcker, musik m.m.

Listor över böcker, musik,
mötesinspelningar m.m. finner
du på vår hemsida. Eller beställ
så sänder vi en förlagslista med
posten.

MÄNNISKANS ANSVAR

Appell av Ulla Näsholm

GUD SKAPADE människan och satte henne att råda över jorden. Hon skulle uppfylla och bruka den.

Redan i 1 Mosebok finner vi att jorden blev fördärvad och uppfylldes alltmera av våld.

Den senaste tidens händelser i form av jordbävningar, storm och översvämningar har skakat om människors sinnen på ett annat sätt än tidigare. Oron växer över klimatförändringar som sker över världen och det syns som något väsentligt kommit i obalans eller rubbats och det påverkar hela världen.

I Jes. 24:19-20 står det:

-Jorden brister, ja, den brister. Jorden räm-
nar, ja, den rämnar. Jorden vacklar, ja, den
vacklar. Jorden raglar som en drucken.
Den svajar fram och tillbaka som en vakt-
hydda i trädets topp. Dess missgärning
vilar tung på den. Den skall falla och inte
mer resa sig.

FÖR ATT försöka få en överblick över kli-
matförändringarna görs vart sjätte år en be-
dömning av en klimatpanel. För sex år sedan
menade de att människan "sannolikt" påver-
kade utvecklingen på jorden.

Idag säger samma panel att det är "mycket
troligt" att det är människan som förändrar

villkoren för jorden. Det är en alarmerande
rapport, trots att den är återhållsam.

BUDSKAPET ÄR baserat på vetenskap och
kan förhoppningsvis verka för att regering-
ar och företag minskar utsläpp från fabriker,
motorfordon och kraftkällor. Det kanske
fördröjer katastrofen för jorden något, men
hindrar den inte. Det är försent att stoppa
utvecklingen och människan har börjat se
sig om efter evakueringsmöjligheter, helt i
linje med vad **Harry Martinsson** skrev om i
diktverket "Aniara".

Rymdskeppet skulle evakuera människor
från den förgiftade jorden...

Mänskligheten har handlat alltför ansvars-
löst med de resurser den skulle bevara och
bruka.

BIBELN TALAR om vad som skall gå över
jorden. Skeendena idag talar om en apoka-
lyptisk tid som håller på att bryta in över
jorden.

Gud vill alla människors frälsning och
fortfarande kan den enskildes relation med
Honom påverkas. Varje människa har ett
personligt ansvar för sin själ.

DU KAN BLI FRÄLST, FÖRSONAD med
Gud genom Jesus Kristus - IDAG!